

Ave Maria
August 1949

AVE MARIA

Nabožni mesečnik za verno slovensko ljudstvo

Lemont, Illinois

AVGUST, 1949

LETNIK 41

Izdajajo

Slovenski frančiškani
v Združenih državah Amerike

Naslov — Address:

AVE MARIA

Box 608

Lemont, Illinois

Telefon: Lemont 494

Naročnina—Subscription rate:

U.S.A., \$2.50 letno

Izven U.S.A., \$3.00

Naročnina Tvoja je dar v podporo ubožnejšim slovenskim fantom, ki se izobrazujejo za slovenske duhovnike v lemontskem semenišču.

Naročnikov in dobrotnikov se spominjamo v lemontskem samostanu v svojih molitvah, pri sv. mašah, in pri drugih duhovnih opravilih. Opravimo pa zanje tudi sv. mašo in sicer vsako prvo sredo v mesecu.

Urednik — Editor:

FR. MARTIN STEPANICH, o.f.m.

Upravnik — Business Manager:

FR. CYRIL SHIRCEL, o.f.m.

Pomožni upravnik—Ass't manager

BRO. ROBERT HOCHEVAR, o.f.m.

Printed by

AVE MARIA PRESS

Lemont, Illinois

VSEBINA

Evangelijski prizori.....	1
Sveti Janez Marija Vianej — P. Alojzij, o.f.m.....	3
Zlati jubilej častite matere Marije Terezi- je Hanželič — Šolska sestra.....	6
Pot k Bogu.....	9
V objem misijonov — P. Rudolf, o.f.m.....	12
S križem in sidrom.....	20
Križem kraljestva križa — P. Martin, o.f.m.....	18
Večerni molk — Fr. Bazilij, o.f.m.....	23
Marija Pomagaj in Slovenci v Angliji — Peter Selak.....	24
Lemontski odmevi — Samostanski firbec....	26
Kramljanje na zapečku.....	29

Published monthly — except October, when published semi-monthly — by the Slovene Franciscan Fathers of Lemont, Illinois, in the interests of the Slovene Franciscan Commissariat of the Holy Cross.

Entered as a second class matter at the post office of Lemont, Illinois, under the act of March 3, 1879. Acceptance of mailing at special rate of postage provided for in section 1103, act of October 3, 1917. Authorized July 14, 1945.

Evangeljski prizori

Dvanajstletni Jezus v templju

OD PRVIH OTROŠKIH DNI že ni Jezus pokazal, kdo da je. Dvanajst let je bil skrit v rodbinskem zatišju tam gori v pozabljenem Nazaretu. Sedaj je v templju kot dvanajstletni deček in ta kraj ima kmalu postati pozorišče njegovemu božjemu veličastvu. Tu po svoji neskončni božji previdnosti ukrene, da se zopet enkrat za bliska njegova nadzemska moč.

Izvoli si pa za to pripravno priliko. Praznik je namreč zbral v templju veliko število pismoukov. Med njimi so bili taki, ki so imeli različna mnenja glede Mojzesove postave, kako se naj razlaga. Dve glavni vrsti takih sta bili med njimi. V eni vrsti je bilo takih, ki so se držali slovečega pismouka Hillela in so razlagali Mojzesovo postavo milo in poudajrali zlasti notranjo stran verskega življenja; v drugi vrsti pa so bili pristaši pismouka Šamaja, ki so postavo tolmačili po črki in si izmislili neštevilno majhnih in sitnih določb, s katerimi so mučili ljudstvo.

Tile pismouki so javno v templju obravnavali verska vprašanja in, ker je bil njihov razgovor javen, so se ga lahko udeleževali tudi drugi Judje. Kdor je hotel, je pristopil ali sedel k njim, in ko je prišla vrsta nanj, je smel tudi on vpraševati ali odgovarjati. V taki družbi je hotel mladi Jezus nekoliko razkriti skrivnost svoje božje osebe. Sedel je med pismouke in jih poslušal in vpraševal. Kaj jim je odgovoril, ne vemo. Sv. Luka pravi le, da so se vsi čudili njegovemu umu in njegovim odgovorom. Dvanajstletni deček je menda že takrat kazal, kako prazni so farizejski zunanji običaji in kako potrebno je, da se človek duhovno prenovi. Božja modrost je odsevala iz vsega njegovega obnašanja.

In tu v templju, v hiši njegovega Očeta, sta ga po tridnevnem iskanju našla Marija in Jožef. Sedel je sredi učnikov On, ki je Učenik učnikov.

Marijino kronanje.

(Pinturichio.)

Ljubitelji
Marijini

Sveti Janez Marija Vianej

9. avgusta

DO SEDAJ SHO OFISOVALI ljubitelje Marijine iz starodavnih časov. Tudi dandanes ima nebeška kraljica svoje zveste služabnike, ki so ji vdani v sveti ljubezni in očitno kažejo razuzdanemu svetu, kako milost božja človeka zamore nase potegniti, ako se ji človek le ne ustavlja.

Dardili se imenuje majhna vas, ki leži ne daleč od lionskega mesta na Francoskem. Tam se je rodil osmega majnika Janez Marija. Njegovi starši so bili kmečkega stanu. Že pred porodom ga je njegova pobožna mati posvetila preblaženi Devici. Pri svetem krstu je prejel imena sv. Janeza Krstnika in pa preblažene Device Marije.

Kot dete si je večkrat poiskal kak skriven kotichek v hiši in tam pokleknil in molil. Najlepše veselje mu je bilo, ko se je z materjo pogovarjal o nebesih in o ljubezni do Boga. Med vsemi pobožnimi čutili je imela prvi prostor v njegovem nedolžnem srcu ljubezen do Marije. Sam je pozneje pravil: "Marijo sem ljubil, preden sem jo poznal." Podaril je nekdo malemu dečku majhno podobo Matere božje. Ta podoba mu je bila tako ljuba, da jo je vedno imel pri sebi.

Pripovedujejo, kako je opravljal svoja dela. Nekega dne je pomagal svojemu bratu v vinogradu. Položil je podobico Matere božje nekaj stopinj pred seboj. Potem je začel okopavati in zraven prosil Marijo, naj mu pomaga, da ne bi za bratom zaostal. Ko je prikopal do Marijine podobe, jo je urno

pobral, pa jo nesel nekoliko naprej in zopet na zemljo položil. Prijel je motiko, pa okopaval in zraven tudi molil. Tako je delal celi dan in posrečilo se mu je, da za bratom ni nič zaostal.

Doslej ni bil izurjen v vednostih človeku potrebnih. Ko je torej stopil v štirinajsto leto, so ga izročili starši pobožnemu župniku v Fkuli, da bi se kaj več naučil. Bog je v svoji modrosti pripustil, da se je Janez pri učenju boril z velikimi težavami. Le s trdom in počasi se je zamožgal kaj naučiti, a kmalu zopet pozabil, tako da je le revno napredoval. Te težave pa niso zbegale ne učenca, ne učitelja.

Vedno je imel prisrčno željo, da bi ga vzeli v semenišče. Dvakrat so mu odrekli njegovo prošnjo. Vendar ga to ni oplašilo in končno se mu je le posrečilo. Po ordinaciji je bil imenovan za župnika v Arsu, ki je prav majhno mestoce, nekaj milj od Liona.

Koj v začetku se je živahno lotil težavnega dela in se ni ustrašil nikakršnega truda, da bi pregnal duševno nemarnost, ki je tisti čas prevzemala skoraj vso Francosko in tirala v večno pogubo. Dosegel je, da so zopet posvečali praznike. Ker je dobro vedel, da je molitev najboljši pripomoček zoper greh, pa tudi najboljši studentec, po katerem nam tečejo milosti božje. Pa ker je tudi skusil, da je Marijina priprošnja zares močna, je vsaki dan v Marijini kapelici po-

božno opravljaj daritev sv. maše. Vsaki dan je v zahvalo po uslišani Marijini priprošnji "Pozdravljena, Kraljica" molil.

Ko je bilo brezmadežno spočetje Marijino potrjeno za versko resnico, je napravil drago olepšavo podobi nebeške Kraljice. Napeljal je svoje farane, da so povsod obešali podobo preblazene Device. Po vsem Arsu so bile Marijine podobe; nad vsakimi hišnimi

Pobožni arski župnik, sveti Janez Marija Vianej, goreč ljubitelj Marijin, patron vseh župnikov.

vrati je visela podoba Marijina.

Zares veliko dobrega je storil pobožni arski župnik - še več je storil pa s svojim lepim zgledom. Občudovanja vredne so bile čednosti, s katerimi je vsem svetil. Njegove molitve, njegova ponižnost in krotkost, njegova dobrotljivost, njegovo uboštvo, nje-

gova radodarnost in njegovo ostro zatajevanje - vse te čednosti so se toliko bolj svetile, kolikor bolj jih je želel prikriti. Daleč naokoli ga je vse spoštovalo. Kakor je Janez Marija želel pridobiti duše tudi zunaj svoje fare, tako so začeli verniki iz vseh strani vreti k njemu.

Spovedovanje je bilo njegovo vedno delo. Zjutraj ob dveh, tudi že poprej, je že bil v spovednici in zvečer ob devetih, tudi ob desetih, je bil še v njej. Cele trume vernikov so iskale pri njem miru, tolažbe in sveta. Tudi romarje je pošiljal v Marijino kapelico, naj pri Materi božji zase in za svoje drage izprosijo milost resničnega spokorjenja. Kakor je Mati božja vsem ljudem in za vse čase, tako je bil njen služabnik svoji domovini in tistemu času "pripežališče grešnikov".

Bog mu je dal dar spoznanja duhov in dar prerokovanja. Večkrat je spoznal srce in misli, tudi bodočnost onih, ki so prišli k njemu. Na njegovo prošnjo k preblazeni Devici jih je tudi mnogo telesno ozdravelo.

Vse hude boje z močmi teme je srečno premagal, ker se je vselej zatekel v presveto Srce Marijino. To neomadeževano Srce je bilo njegova orožnica. Tu si je poiskal pripravno in vselej govoto orožje za boj zoper pekel. To pripežališče je priporočal tudi drugim. Najraje je svetoval devetdnevnicu presv. Marijinemu Srcu na čast.

"Toliko sem že iz tega studenca zajemal, da bi v njem nič več ne bilo, ako bi ne bil neusahljiv," je večkrat dejal.

V svojih pridigah se ni nikdar utrudil hvaliti prečisto in dobrotljivo

MISIJSKI NAMENI ZA LETO 1949

AVGUST

Molimo za medsebojno ljubezen med vzhodnimi narodi in ljudmi.

Srce Marijino. "Bog Oče z dopadenjem gleda na izvrstno delo svojih rok. Bog Sin časti Srce svoje Matere, ki je studenec, iz katerega je zajel presveto Rešujo Kri, prelito v naše odrešenje. In sv. Duh ima v njem svoj tempelj. - Srce te Matere je le ljubezen in usmiljenje; ono hrepeni samo za to, da bi bili mi srečni. Kdor hoče biti uslišan, naj se le na to Srce obrne. - Bog nas je ljubil do smrti na križu, pa vendar je bistvena lastnost Jezusovega Srca sveta pravica. V Srcu Marijinem pa ni nič drugega kakor le usmiljenje. - Kadar stopiš v kako hišo, boš ogovoril njega, ki ga pri vratih dobiš. Prav je tako. In glej, nebeška vratarica je preblašena Devica. - Ako hočeš imenitni osebi kaj podariti, boš to storil po takem človeku, ki ga ona oseba ljubi, da boš tem gotovejše dosegel milost, katero želiš. Tako imajo tudi molitve po preblašeni Devici darovane prav posebno moč. Ona je edina stvar, ki ni nikoli Boğa žalila."

Tako je sveti arski župnik v svojih pridigah povzdigoval preblašeno Devico Marijo.

Štirideset let je delal v čast božjo in v čast svoje ljubljene Gospe in pa v zveličanje svojega bližnjega. Zdaj pa mu je Gospod naznanil: "Dobro, zvesti in modri služabnik, pojdi v veselje svojega Gospoda!" Njegova telesna moč je opešala. Konec častitega moža je bil ravno tako miren in preprost, kakor je bilo njegovo življenje mirno in preprosto. V noči četrtega avgusta ob dveh zjutraj je brez smrtne boja se mirno in srečno preselil v nebeško domovino.

Vsled premnogih čudežev je papež Pij enajsti v svetem letu 1933 proglašil za svetnika tega velikega ljubitelja Marijinega. Njegov praznik obhaja sv. Cerkev dne 9. avgusta.

Priredil P. ALOJZIJ, o.f.m.

V svojih pridigah se ni sv. Janez Vianej nikdar utrudil hvaliti prečisto in dobrotljivo Srce Marijino, kot piše Father Alojzij. "Srce te Matere je le ljubezen in usmiljenje; ono hrepeni samo za to, da bi bili mi srečni," pravi sveti Janez. Praznik brezmadežnega Srca Marijinega obhaja Cerkev na 22. avgusta.

U LEMONTU

20. - 21. avgusta

Letno romanje

ZVEZE

OLTARNIH DRUŠTEV

iz Clevelanda

Zlati

jubilej

častite

matere

MARIJE TEREZIJE HANŽELIČ,

urhowne predstojnice šolskih sester 3. reda

sv. Franciška asiškega, z materino hišo v Rimu

PETNAJSTEGA AVGUSTA leta 1949 bo res zapisan z zlatimi črkami v zgodovini naše kongregacije. Ta dan bo naša dobra častita mati Marija Terezija praznovala 50-letnico redovnega življenja. Taki dnevi so redki tudi v samostanu. Malo je Bogu posvečenih duš, ki bi jim na tem svetu vzšla zarja zlatega jubileja. Naši materi pa ga je Bog naklonil. Te Deum laudamus! (Tebe Boga hvalimo!)

Častita mati Terezija je zagledala luč sveta v Hardeku pri Ormožju dne 19. feb. 1876. Sedem križev jo že torej tlači, a bi človek skoraj ne mogel verjeti, da jih je res že toliko, ker je še tako mladostna, gibčna, hitra. Če bi imeli tekmo v hitri hoji, bi č. mati gotovo zmagala marsikatero mnogo mlajšo. Duh ji je še ves čil. Vse jo še zanima, ima polno načrtov za bodočnost.

Ko je dovršila domačo šolo, je odšla v Maribor k šolskim sestram, kjer je z odliko končala učiteljišče. Po maturi je bila preoblečena in je postala novinka. Dan obljub jo je še tesneje povezal z Gospodom.

Kot mlada sestra je potem "meštrala" učence Marijanišča v Ljubljani. Imela je torej lepo priložnost spoznati notranjost dečkov in jih voditi k Bogu. Pozneje je postala predstojnica tega zavoda. Kot taka je morala občevati z visoko in nižjo ljubljansko inteligenco. Da je bila tej nalogi kos, je morala sama biti zelo izobražena, vsestransko izobražena. Na vzgojnem, literarnem polju je morala biti "doma", ravnotako je morala biti dobro podučena o lokalnih in svetovnih dogodkih itd. Pred vsem pa je morala marijaniška predstojnica imeti dar občevanja z raznimi značaji in temperamenti. In ta

dar je dobila č. m. Terezija od Boga v obilni meri. Že takrat smo tu v Ameriki ugibali: "Ko č. m. Angelina odloži breme vrhovne predstojnice, ga bo najbrž morala prevzeti sestra Terezija."

To se ni še tako hitro zgodilo, ker je morala prej še za predstojnico v Zemun pri Beogradu. Tam je bil otroški vrtec, meščanska gospodinjska šola in internat za srednješolsko in fakultetsko mladino. Tu v srbski prestolici je bilo središče slovenstva. Sem je rad prišel, če je le mogel, dr. Anton Korošec, minister Slovencev in boritelj za njih pravice v Jugoslaviji. V Zemunu je bil vsak Slovenec dobrodošel; vsakega je s. predstojnica Terezija materinsko sprejela in mu dala čutiti, da je tam – košček Slovenije.

Leta 1935 se je častita mati Angelina Križanič hotela iznebiti bremena vrhovnega predstojništva, saj ji je bilo že 83 let. Iz vseh krajev, kjer delujejo šolske sestre, je dospelo v Maribor predpisano število sester, ki so izvolile za vrhovno predstojnico našo dobro č. mater Terezijo. Vsepopvsod, po vseh naših postojankah, je vladalo nepopisno veselje. Imele smo zopet mater, res pravo mater!

Nekatere smo jo že poznale, a mlajše sestre Severne in Južne Amerike je niso še nikoli videle. Vse pa smo želele jo kmalu videti. Najprej se je odpravila v Argentino, Uruguay in Paraguay v Južni Ameriki. Po toliko letih ločitve se je zopet sešla s svojimi duhovnimi otroki v divjinah pragozda, kjer so ji Indijanci napravili lep sprejem. Veselila se je uspehov sester v ljudskih šolah in posebno vpliva, ki ga imajo naše sestre nad mladino, ki se vzgaja v našem učiteljišču v Formosi, Argentina. V veliko veselje ji je bilo, da naša kongregacija zelo naglo raste v Juž. Ameriki. Zdaj imajo tam doli že 16 postojank. Menda jih Bog še posebno blagoslavlja, ker ima vse njihovo delovanje žrtev za podlago.

Leta 1939 je prišla pa k nam na sever. To je bilo veselje! Solze radosti in ginenja so tekle na obeh straneh... Po tolikih letih in po taki daljavi, ki nas loči;

srca so bolj govorila kot ustnice. To so bili lepi dnevi, ko smo imele med nami – mater. Pa je zarogovilil Hitler, napadel Poljsko. Častita mati še ni obiskala vseh postojank, pa je morala domov. Slutila je, da bo vojska in da mora biti doma v Mariboru, da ukrene vse potrebno. Kako smo žalovale in jo prosile, naj ostane v Ameriki, kjer bo vama. Branila se je: "Dolžnost me kliče domov. V nevarnostih vojske moram biti med svojimi hčerami." Ladja, ki jo je vozila v Evropo, se je že morala izogibati raznim nevarnostim.

Leto 1941 je pokazalo, da je imela prav, da je bila v Evropi. Gestapo je zasedel samostan in morala je razposlati sestre na njih domove in, kamorkoli je bilo mogoče. Vse zavode so zasedli Nemci. Slutila je, da še vse hujše šele pride. Zato je odšla z nekaterimi sestrami v Rim, kjer se ji je posrečilo kupiti hišo v lepem delu mesta. Je sicer majhna, a svojemu namenu kot "materina hiša" pa le služi.

Vse dopisovanje med vojsko je bilo pretrgano. V mali hišici v Rimu je č. mati Terezija molila za svoje številne otroke v Jugoslaviji in za vse, ki so raztreseni po treh drugih kontinentih. Deležna je bila vseh grozot, skozi katere je šel Rim tista leta. Stradanje, pomanjkanje obleke in obuvala. V vednem strahu pred Gestapo, ki je iskala osumljencev po domovih. Najhujši so bili dnevi, ko so na Rim padale ameriške bombe. Za tiste, ki jih niso zadele, so pomenile svobodo...

Rim je bil zavzet. Častita mati Terezija si je oddahnila. Med amerišskimi vojaki sta bila dva, ki sta jo obiskala. Bila sta Mr. Richard Kalich od sv. Družine v Kansas City, Kans., in Mr. Rodina iz hrvatske fare v istem Kansas City. Bila je vesela obeh in nam poslala po Mr. Rodini dolgo pismo. Vse podrobnosti o naši materi in našem "domu" nam je moral pripovedovati.

Čez dve leti pa je prišla sama k nam. Kako veselje za vso našo provincijo! Obiskala nas je na vseh naših postojankah.

Nato sta z našo tedanjo sestro provincijalko, s. Mihaelo Kos, odleteli v Južno Ameriko, da tam obiščeta vse naše sestre. Vrnili sta se tudi z letalom. Ker se ji je silno mudilo v Rim, je preletela tudi Atlantik. Strašno smo bile ponosne na svojo "letečo mater", pa molile smo tudi za njo, da bi varno pristala.

Ko je junija meseca umrla naša sestra provincijalka, so častito mater sestre brzojavno poklicale. Odgovorila je: "Fridem!" V nedeljo je sedla v zrakoplov v Rimu, v ponedeljek je pa že bilo žalostno svidenje tukaj ob krsti pokojne sestre provincijalke. Drugi dan, namreč 14. junija, je bil pogreb. Amerikanske oblasti so častiti materi šli zelo na roko. Dale so ji dovoljenje, da sme ostati v U.S.A., kakor dolgo hoče.

In zdaj smo tako srečne, da je med nami! Najbolj nas pa veseli, da bo med nami praznovala svoj zlati jubilej.

Ljuba, dobra častita mati!

Morda boste hudi, ker Vam javno čestitamo in ker smo Vas predstavile z zgornjimi vrsticami ameriškim Slovencem. Vem, da bi raje imeli, če bi mogli skrito, pred tabernakljem preživeti ta dan sama zase in se nemoteno zahvaljevati Gospodu za vse, kar Vam je poslal v življenju: srečo, poklic, skrbi, trpljenje, uspehe – vidne in nevidne –, razočaranja, preganjanje i.t.d. Četudi ne boste rekli, a mislili boste pa menda le, češ kaj je treba z veliko trobento trobiti v svet, če sem kaj dobrega napravila. Saj je bilo le za Boga in njegovo čast! To je vse res – in resnica je tudi, da je še Gospod, ki ga je bila sama ponižnost, nekoč dejal: "Tako naj sveti vaša luč pred ljudmi, da bodo videli vaša dobra dela in slavili vasega Očeta, ki je v nebesih

(Mat. 5:16)." Častita mati, na svetilnik ste postavljeni in torej je kar umevno, da morate svetiti.

Petdeset let že sveti Vaša luč pred sestrami naše kongregacije! Štirinajst let jo že vodite v strašno razburkanih časih kot mal čolniček z veščo roko in ljubečim, umevajočim srcem, da varno plove v Petrovih vodah. Za vsako izmed nas se zanimate. Stotrideset nas je v naši provinci in vem, da govorim vsem iz srca: Naj Vas še dolgo ohrani Gospod pri krmilu! Naj Vas tolaži, podpira, ko Vam srce hoče omagati v bridkosti, ker Vaše duhovne hčere tako zelo trpe tam daleč za morjem. Gotovo so tudi one združene z nami v molitvi za dobro častito mater.

Na ta Vaš dan se bomo vse, kar nas je na starih kontinentih, zbrale v duhu okrog Vas, ker vse ne morejo biti telesno pričujoče, in z Vami bomo hvaležno pele: "Moja duša poveljuje Gospoda in moj duh se raduje v Bogu, mojem Zveličarju."

Naj Vam bo dan Vašega zlatega jubileja lep, sončen, ves jasen. Naj Vas osreči s posebnimi milostmi, ki jih daje tistim, ki mu zvesto služijo.

V imenu kongregacije šolskih sester Kristusa Kralja...

Vaša duhovna hči,
SOLSKA SESTRA

Če sveti Duh najde v duši Marijo, razlije v dušo vse bogastvo svojih darov. — Sv. Ludvik Grignon

Splošni molitveni nameni

AVGUST

Molimo, da bodo vsi ljudje kot bratje in sestre med seboj.

61. Bog sprejme skesanega grešnika z ljubeznijo.

1. Kralji sveta zapode izpred sebe svoje uporne podložnike, ako bi prišli jih prosit odpuščanja. Jezus Kristus nas pa zagotavlja, da ne bo nikdar zavrnil kakega upornega grešnika, ako se spokorno vrže pred njegove noge. "Kdor pride k meni, ga ne bom zavrnil (Jan. 6:37)." On ne zavrže srca, ki je ponižno in obžaluje, da ga je žalilo. "Potrtega in ponižanega srca, o Bog, ne boš zavrnil (Ps. 50:19)."

Molitev

Jaz ne zaslužim, o Jezus, Tvojega odpuščanja mojih žalitev proti Tebi. Toda Ti veš, da me ničesar bolj ne žalosti kakor spomin, da sem Te žalil.

2. Kako naj se pa bojim, da me boš Ti, moj Bog, zavrnil, ko me pa s am vabiš, da naj se vrnem k Tebi? Ponujaš mi odpuščanje. "Vrni se k meni...in jaz te bom sprejel," piše Jeremija. Kako morem dvomiti, ko Ti obetaš, da nas boš objel, ako se spreobrnemo k Tebi? "Spreobrnite se k meni in jaz se bom k vam obrnil (Jer. 3:1)."

Molitev

Zato, o Gospod, ne obrni se od mene! Odpovedal se bom vsemu in se obrnil k Tebi, moje najvišje Dobro. Dovolj dolgo sem Te žalil, sedaj naj Te pa ljubim.

3. Naš dobri Bog dostavlja še več. Če se grešnik kesa hudega, ki ga je storil,

mu je voljan odpustiti vse grehe. "Če pa krivični za vse svoje storjene grehe pokoro dela,...naj živi in naj ne umrje. Nobene njegovih storjenih hudobij se ne bom spomnil (Ezek. 18:21)."

Molitev

Moj dragi Zveličar! Nikdar ne bom pozabil svojih grehov, da se bom tako vedno zavedal hudega, ki sem ga storil proti Tebi. Toda zaupam in upam, da jih boš pa kmalu pozabil Ti, ki si to obljubil. Moje storjene hudobije Te ne bodo zadrževale, da bi me ne ljubil. Ali nisi sam rekel, da ljubiš tiste, ki Tebe ljubijo? (Preg. 8:17) Do sedaj Te nisem ljubil in sem zaslužil Tvoje sovraštvo. Sedaj Te pa hočem ljubiti in upam, da me ne boš zavrnil. Kakor si pozabil preteklo in mi odpustil, tako me združi s seboj in ne daj, da bi se še kdaj zopet ločil od Tebe.

Marija, podpiraj me s svojo priprošnjo!

62. Ne ponavljaj greha.

1. Ko te bo hudobni duh zopet skušal k grehu, o kristjan, češ da "Bog je usmiljen," spomni se da "izkazuje usmiljenje tem, ki se ga boje," in ne tistim, ki ga prezirajo. Bog je usmiljen, to je res. Toda koliko jih vsaki dan obsodi v muke pekla! Bog je usmiljen, toda je tudi pravičen. Usmiljen je do teh, ki se za svoje grehe spokore, ne pa do tistih, ki njegovo usmiljenje zlorabijo v to, da ga še bolj žalijo.

Molitev

O Bog, tolikokrat sem to naredil, tolikokrat sem Te žalil! Ti si pa dober in usmiljen.

2. Hudobni duh ti bo govoril: "Kakor ti je odpustil mnogo prejšnjih grehov, tako ti bo odpustil tudi ta greh, ki ga sedajle storiš." Ne! Ti mu odgovori: "Ravno zato ker mi je že tolikokrat odpustil, se moram toliko bolj bati, če ga sedajle zopet žalim, da mi ne več odpusti, temveč me bo kaznoval za vse moje zločine, katere sem kdaj storil proti njemu." Upoštevaj svarilo sv. Duha: "Ne reci: grešil sem, pa kaj hudega se mi je zgodilo?" Najvišji je potrpežljiv plačnik.

Molitev

O Bog, kako malo sem upošteval Tvoje dobrote! Ti si mi dajal milosti, jaz sem Ti jih povračeval pa z žaljenji. Ti si me obkladal z blagoslovi, jaz

sem Te pa sramotil in Ti delal nečast. V prihodnje pa ne bo več tako. Čim bolj si Ti potrpežljiv z menoj, tem bolj Te bom ljubil. Podpiraj mojo slabost.

3. Hudobni duh ti bo dejal: "Ali pa ne vidiš, da se tej veliki skušnjavi ne moreš ustaviti?" Odgovori mu: "Če se ji ne morem ustaviti sedajle, kako se ji bom mogel pozneje, ko bom slabši in me bo božja pomoč zapustila? Mi more kdo zagotoviti, da bo Bog sorazmerno s pomnožitvijo mojih grehov pomnožil tudi število svojih milosti do mene?" Slednjič ti bo dejal: "Pa čeprav storiš ta greh, se vseeno lahko zveličaš." Reci mu: "Res se morem zveličati. Pa naj bo to vzrok, zakaj si naj sam napišem svojo lastno obsodbo pogubljenja v pekel? Morem se zveličati. Morem se pa tudi pogubiti. In to je še bolj mogoče. To je zadeva, v kateri se ne morem prepustiti samo slučaju 'morda'."

*Molitev
za proglasitev resnice
unebovzetja Marijinega*

Preslavna Devica Marija, ki si bila z dušo in telesom vzeta v nebesa, kjer sedaj s svojim ljubljenim sinom kraljuješ, Tebe slavimo!

Da bi pa Tvoja slava, ki si je v resnici vredna, bila popolna ne le v nebesih, ampak tudi na zemlji, izprosi od Gospoda, da bi sveta Cerkev po nadnaravnem razsvetljenju in po svetem Duhu navdihnjena ter po nezmotljivem učiteljstvu rimskega škofa razglasila Tvoje poveljano telesno vnebovzetje za versko resnico. Amen.

Molitev

Toda, o Gospod, koliko si Ti storil zame. Jaz sem pomnožil svoje grehe, Ti si pomnožil svoje milosti. Misel, da sem Te tako grdo žalil, mi greni moje življenje. Moj dobri Bog, zakaj sem Te tako žalil? O, da bi mogel umreti od žalosti. Pomagaj mi, o Jezus, ker želim biti ves Tvoj.

Sveta Marija, izprosi mi stanovitosti v čednosti. Ne dopusti, da bi še kdaj živel nehvaležen Bogu, ki me je toliko ljubil.

63. Vstajenje mesa.

1. Prišel bo dan, ki bo zadnji in potem sveta ne bo več. Pred prihodom večnega Sodnika bo ogenj padel iz neba in povžil bo vse, kar je na svetu. "Zemlja in vse, kar je na njej, bo požgano (2 Pet. 3:10)." Tako se bo vse na zemlji v prah spremenilo. O Bog, kako se bodo takrat pokazale vse ničemnosti sveta, za katere jih toliko sedaj žrtvuje zveličanje svoje duše! Kaj bodo takrat vsa najvišja dostojanstva zemlje, njih škrlat, krona, žezlo? O norost tistih, ki so jih ljubili! In koliko obžalovanje tistih, ki so iz ljubezni do teh ničemnosti izgubili svojega Boga!

2. "Tromba namreč bo zapela in mrtvi bodo neminljivi vstali (1 Kor. 15:52)." Tromba bo poklicala vse ljudi iz njih grobov k sodbi. O, kako veličastna in poveličana bodo telesa pravičnih! "Svetili se bodo kakor sonce (Mat. 13:43)." Nasprotno pa, kako grda in ostudna bodo telesa pogubljenih! Kolika muka bo za te nesrečne duše, ki se bodo morale zopet združiti s svojim telesom! Da so mu ugajale, so izgubile nebo, so izgubile Boga. Sedaj bodo vržene za vedno v pekel, kjer bodo gorele skupaj z njim v večnem ognju. Srečni pa bodo tisti, ki so mu odrekli vse uživanje, ki ni bilo Bogu všeč, ki so ga mrtvičile s postom in pokoro, da so ga imele pod svojo oblastjo.

Molitev

O Jezus, ne obrni svojega obličja

od mene, kakor sem si zaslužil! Da sem zadovoljil svojim počutkom, kolikokrat sem se odpovedal Tvojemu prijateljstvu! O, da bi bil raje preje umrl, kakor da sem Ti storil to nečast! Imej usmiljenje z menoj.

3. Ko bo cel človeški rod zbran skupaj, ga bodo angeli poklicali v dolino Jozefatovo, da bo javno sojen. "Narodi, narodi v dolini Jozefatovi (Joel 3:14)." O moj Bog, ali bom moral tudi jaz v to dolino? Kje bom takrat stal? Ali med izvoljenimi v slavi? Ali pa med pogubljenimi v verigah?

Molitev

Moj ljubi Zveličar, Tvoja dragocena Kri je moje upanje. Gorje mi, ker sem tolikokrat zaslužil, da bi bil pogubljen za vedno v pekel, daleč od Tebe in bi Te ne mogel več ljubiti. Ne, moj Jezus, vekomaj Te bom ljubil v tem življenju in v prihodnjem. Ne dovoli, da bi se še kdaj z grehom ločil od Tebe. Pa Ti poznaš mojo slabost. Bodi vedno moja pomoč, o Jezus, in me ne zapusti.

Marija, moja zagovornica, izprosi mi stanovitosti.

Jaz sem delal krivico, in Ti trpiš kazen. Hudo, ki sem ga jaz storil, se maščuje nad Teboj. Jaz sem storil zločin, in Ti se daš zame kaznovati. Jaz sem bil napuhnjjen, in Ti si se ponižal. Jaz sem bil prevzet in Ti si zame ponižen. Jaz sem bil nepokoren in Ti si ta greh s svojo pokorščino izbrisal. Jaz sem bil nezmeren in Ti si zame zmeren. Mene je drevo skušnjave zavedlo v neurejeno poželenje in Tebe je neskončna ljubezen privedla v smrt na križu. Jaz sem prekršil zapoved in Ti si se dal zaradi tega pribiti na križ. Jaz sem se naslajal z jedjo in pijačo in Ti si zato trpel muko na križu. Jaz sem stregel svojemu poželenju in Tebe so razmesarili žebli. Ker sem jaz s slastjo užival sladki sad greha, si moral Ti zato piti grenki žolc. – Sv. Avguštin.

(Nadaljevanje)

Z LETALOM

IZVEDEL SEM, da jekleni ptič ne odpelje 14. januarja, ampak že trinajstega ob 11:40. Tako smo se zmenili vsi slovenski frančiškani, da se zberemo v ponedeljek, dan pred odhodom, v "Antonianumu" k očetu Brunonu ter proslavili odhodnico. Slovo je bilo ganljivo. Novomašnik Vendelin mi je v imenu ostalih spregovoril nekaj besed na pot.

Iz urada BEAC (British European Airways Company) pa so me večkrat klicali po telefonu. A nova kurija še ni urejena in še nima vratarja, zato me niso dobili. In zvečer, ko sem se vrnil iz "Antonianuma" (t.j. kolegija sv. Antona), sta se nenadoma pripeljala dva gospoda z avtomobilom na Gelsomino. Bili smo ravno na rekreaciji, ko so me poklicali. Uradnik BEAC-a mi je dal angleško pismo: motor mojega letala se je pokvaril, zato so me oddelili na drug voz. Ne odletim torej ob 11:40, ampak moram biti že ob 7:30 v hotelu Flora, ker se ob 9:10 dvignemo.

Živio, kaj!? – A jaz sem bolj kisló gledal, ker še nobene stvari nisem imel v kovčegu. Tudi brevirja sem imel še precej moliti...

Tako sem se hitro poslovil od generalnega prokuratorja, p. Matija Fausta, smuknil še k ostalim visokim glavam po slovo in p. tajnik Lunther mi je za trdno obljubil, da me bo zbudil ob pol petih zjutraj. Nato sem telefoniral v "Antonianum", da je ura odhoda prestavljena; p. Rafael mi je namreč obljubil, da pride pome ob osmih. Pa petkrat vse zastonj: nisem in nisem dobil zveze. Kar nalašč mi je nagajalo... Tudi k slovenskim šolskim sestram v Via dei Colli sem sporočil, da odpotujem preje in morajo biti emigrantski akti za ministra Kreka najkasneje do pol osmih pri vratarju v hotelu Flora.

Nato sem pripravil svoje stvari, ob pol na polnoč zmolil še preostali brevir in se pol ure čez dvanajsto odpravil spat.

Spal sem mirno. Zbudil me je pa – glas vatikanskega zvona. Skočil sem pokonci in pogledal na uro: šest! P. vikar me je pozabil zbuditi. Kaj pa zdaj? Ob pol sedmih bi moral že s tramom v hotel. Kje bom maševal? Smola! Če bi vstal ob petih, bi dobil gotovo kak oltar prost, zdaj pa so vsi zasedeni. – Pa še nekaj: ves sem bil kosmat, tak pa ne morem na pot. Takoj sem skocil v generalovo umivalnico in se obril, da sem vsaj s tem oprava.

vil. Končno je kazala ura že – tri četrt na sedmo...

“Bom že kje maseval,” sem sklenil. Na vsak način pa moram dobiti svoje letalo, sicer bom štirinajst dni čakal nove prilike. In zopet sem bil mirnejši. Kakor Bog hoče! Saj sem ves Njegov in vsak moj korak je le zanj.

Ko sem menjal še nekaj denarja v dolarje, je bila ura sedem. Zdaj pa le, če nočem biti prepozen! Prijel sem kovčeg, aktovko in dežnik. P. Patrizio Busnardo, tajnik p. Lunthera, je bil ves nervozen zaradi mene. “Saj boste zamudili! Prav gotovo boste zamudili,” me je preganjal. Pa kaj hočeš?

Hotel sem stakniti kak taksij, a sem moral pet minut peš. Nato sem pet minut čakal na tram. Tri postaje in bil sem pri Tiberi, kjer sem zagledal taksij in presedljal nanj.

“Hotel Flora, presto!” in že sem zaloputnil vrata. Kot blisk sem in tja po nešteti cestah. Še pred pol osmo sem bil na mestu, kjer sta me takoj obstopila dva od BEAC-a: “Rev. Pifko?”

“Yes!” Zdaj bo pa angleščina na vrsti.

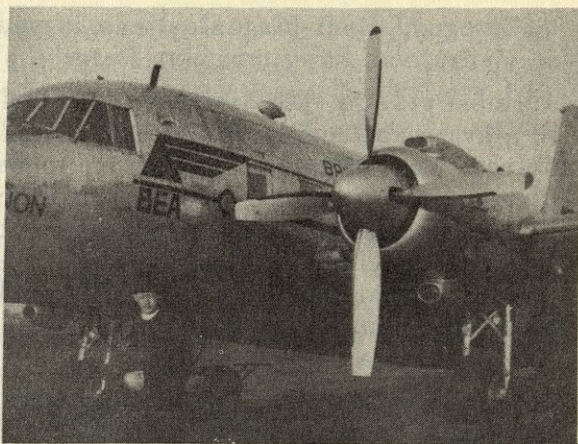
Oddal sem kovčeg, pogledali so mojo vozno karto. Nato sem dobil paketič z emigrantskimi akti ter sedel, da bi napisal pisemce sobratom v “Antonianumu”, od katerih ni bilo nikogar. Pa glej! P. Rafael je že prisopihal. Kar oddahnil sem se. Malo sva pokramljala. Ker se nisem počutil dobro, sem si moral naročiti zajtrk, dasi bi za prvi dan moje misijonske vožnje zelo zelo rad maševal. Pa naj bo: prva žrtev...

Po zajtrku sva šla takoj na avto, v katerem smo se vsi potniki odpeljali ob 8:10 izpred hotela. V pol ure smo bili na letališču Ciampiano. Tu so nam pregledali prtljago in končno je sledilo vprašanje: “Koliko denarja?”

“Trideset dolarjev!” sem povedal brez ovinkov.

“Kje imate dovoljenje od banke?”

Skomignil sem z rameni, češ, to sem

Misijonar p. Rudolf ravno pred poletom iz Rima.

dobil od Propaganda Fidei za pot (namrec od kongregacije za razširjenje vere). Tudi gospod je skomignil in – šel sem naprej.

V drugi sobi me je popisoval Jugoslovan. Dober človek, ki že šest let ni bil doma. Hitro sva opravila. Nato sem vprašal uradnico BEAC-a, kje stoji naše letalo.

Čudni občutki te prevzamejo, ko vidiš pred seboj jeklenega ptiča, ki te bo vsak trenutek ponesel v višave, – za vedno od doma, v misijone...

Brž en posnetek, Nato so klicali naša imena.

Pristopim, izginem v letalo in sedem k oknu na levo. Na tej strani še ni nikogar. Uredim vse potrebno, motorji pa že zaropotajo.

Še poslednji pozdrav sobratu in po njem vsem dragim. Nato me je blagoslovil. Pokrižal sem se: “In nomine Domini. Amen!” (t.j. V imenu božjem. Amen.)

Premik. Dvomotornik je veličastno zavil v dolgi vijugi po letališču in se po nekaj minutah dvignil s tal proti juguza-padu. Ura je kazala 9:15. Potniki smo se sprostili.

Krasna vožnja! Zares lep pogled na večno mesto.

“Zbogom! Bodi blagoslovljeno in vedno zmagujoče! Saj v tebi biva Peter!

Vedno više in više se je dvigalo letalo in plavalo kot angel miru. Lepo je rezalo oblake. Kaki prizori ob pogledu na to megleno morje! Nad nami pripekajoče sonce in čudovita sinjina, pod nami pa med oblaki okna v globino. Megla se je dvigala kakor ogromni valovi ali kot velikanski skalnati vrhovi, kipeči proti sinjini. Krasna vožnja!

Tako sem ostal... Zbogom še enkrat, domovina, mati, domači, sobratje! Ne vem, še vidimo se kdaj? Tako na poti šele čutiš, kaj se pravi imeti vero. Popolnoma sem prepuščen Njemu, ki bdi nad nami. Da, On je v meni, zato pa je kljub težkemu slovesu v meni samo sonce, sama radost. In kako vpliva nate zavest: Kristusov namestnik te je blagoslovil in ti želel posebno božje varstvo na vseh potih.

Koliko misli se porodi v tebi! Kako trpi ljudstvo pod teboj. Zvija se v krčih novodobnega poganstva. O, ko bi kmalu spoznalo svojo pot, ki ne prinaša sreče in ne miru, pač pa vedno ločitev od Boga.

Kmalu sem dobil list, ki je potem vsako uro krožil med potniki: obvestilo o vožnji, kje se nahajajo, kakšno je vreme, kako vozimo, kam pridemo v toliko in toliko minutah itd. Ob 11:40 bomo v Marseillu (na Francoskem).

Vožnja je bila zares sijajna in njej primerno naše razpoloženje. Včasih smo se malo zazibali. V globini pod nami na eni strani morje oblakov, na drugi prav spodaj čista morska gladina z obrežjem in zalivi. Ob 10:12 smo bili nad otokom Korziko, ki je bil brez snega.

Končno se je vedno bolj oblikovala in bližala francoska obala. Pod seboj smo zagledali pristaniško mesto in se začeli spuščati.

Marseilles. Ko smo pristali, je kazala ura 11:30. Napisal sem nekaj razglednic, se malo pokrepčal, ob 12:30 pa smo se zopet dvignili v zračne višave.

Nad Francijo smo bili večinoma v gos-

tih oblakih in ni bilo dosti razgleda. Nad Orleansom pa se je okrog nas še bolj zgostilo, dočim smo bili od Pariza naprej v samo gosti megli. Brrr! Prestati smo morali uro strašne vožnje, ki prejšnji ni bila prav nič podobna. Padali in dvigali smo se kot bi dvomotornik skakal iz redkejših oblakov v gostejše. Nad Kanalom (La Manche) smo zašli v pravcati orkan. Vsi potniki smo bili pošteno izmučeni in smo se kar oddahnili, ko smo nekaj minut čez četrto srečno prišli iz oblakov ter zagledali pod seboj...

LONDON.

Kaj takega še nisem videl. Ogromno, razsežno mesto. Kako lep pogled nanj z letala. Končno smo se spustili v njegovo naročje. Pristali smo ob 4:45. Kako čuden občutek, ko imaš po tako burni vožnji zopet pod nogami trdna tla. Saj skoraj ne znaš hoditi.

Z avtomobilom smo se odpeljali v hotel Victoria in končno v hotel 18 Talbot Square – Paddington. Najprej sem se pošteno skopal, da me je posvežilo. Zaužil sem prijetno večerjo, nato pa spat. Bil sem zbit kot snop, zato sem spal zelo dobro.

Naslednji dan – dne 14. januarja – sem maševal v londonski stolnici. Po zajtrku pa sem uredil vse potrebno za nadaljno pot. Moral sem dvigniti na uradu AOA (American Overseas Airlines) vozovnico za polet preko oceana. Prvotno je bilo razglašeno, da se ob 1:15 odpeljemo proti New Yorku, kasneje pa so uro odhoda premaknili.

Dopoldan je hitro minul. Po kosilu je prišel k meni neki gospod in me prosil za razgovor. Bil je milijonar iz Avstralije, protestant. Govorila sva o vsem mogočem, v glavnem seveda o veri. Obžaloval je, da se bova morala tako hitro ločiti. Povedal je, da občuduje požrtvovalnost katoliških misijonarjev in misijonark. Še danes mi zvenijo v ušesih njegove besede: “Tega protestantizem ne zmore!” Ob slovesu mi je dal svoj naslov in me povabil, da se moram gotovo oglasiti pri

njem, če bom kdaj potoval preko Avstralije. Pa se najbrž ne bova več videla. Molil bom zanj, da bo zato enkrat tem veselejše snidenje pri Bogu.

Danes sem molil oficij blaženega Odo-rika Pordenonskega. Ta frančiškanski misijonar in – kakor trdijo zgodovinarji – po rodu Čeh ali Slovenec, saj je doma iz Vidma, je hodil malo drugačno misijonsko pot kakor jaz. Peš, na konju in na splavu, pa je vendar prav tako prišel na Daljni vzhod. Saj je vse desetletje svojega misijonskega dela tako rekoč samo potoval in med tem krstil na tisoče ljudi. Toda danes so se razdalje zmanjšale. Prav gotovo bi se tudi sam sveti Pavel posluževal danes najmodernejših prometnih sredstev. Če služijo peklu, naj služijo tudi nebesom. Saj gre za duše!

Ob pol štirih sem zopet sedel v jeklenem ptiču. Tokrat v krasnem, velikem zračnem hotelu. Potniški štirimotornik, številka NC 90923. Ta me bo torej poneseš...

ČEZ ATLANTSKI OCEAN.

Dvignili smo se s tal točno ob 15:30. Še enkrat sem blagoslovil vse drage, predno sem zapustil evropska tla. A spustili smo se tudi na Irskem (Rynanua, Sienainne). Ob 24:30 bi morali nadaljevati polet. Toda nad oceanom je divjal tako strašen orkan, da smo morali vso noč ostati na tleh. Zopet sem napisal nekaj razglednic svojim dragim.

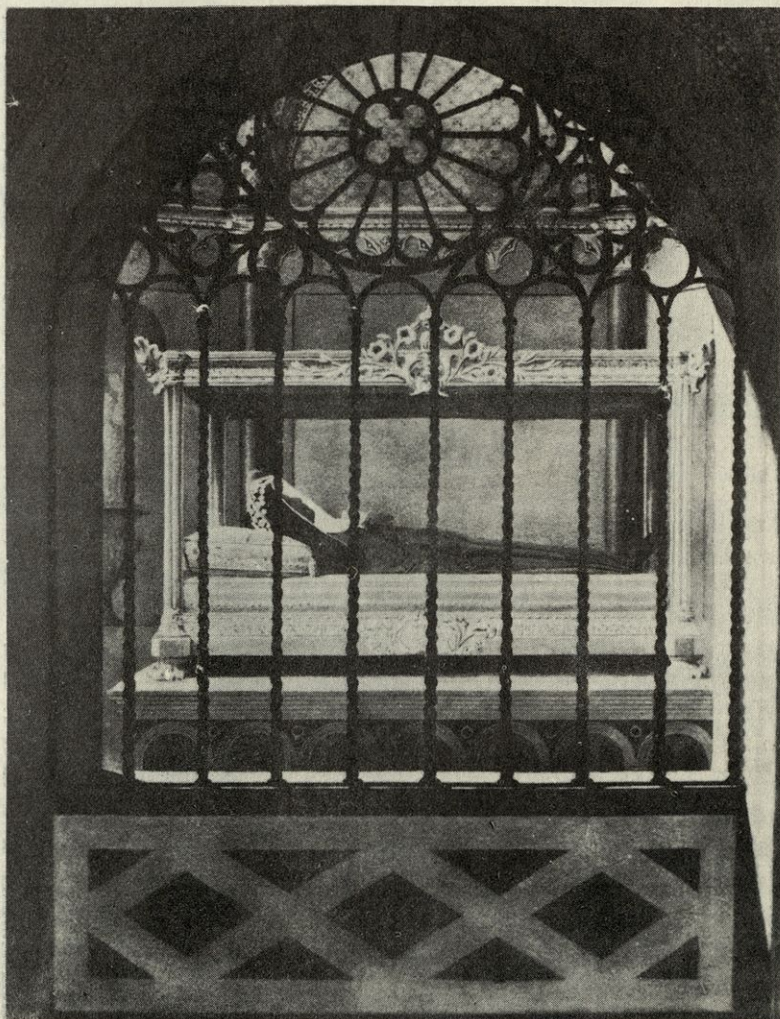
Irska – dežela svetnikov! Prav gotovo deveta dežela v pravem pomenu besede. Stoletja zatirana vera je v teh ljudeh še danes močna kot granit.

Najhujše muke je niso mogle izruvat. In koliko misijonarjev pošilja ta irska rodovitna zemlja vsako leto! Samo frančiškanov je v letu 1947. poslala sedemnajst.

Končno smo bili zopet v višavah. Imel sem potnika-sobrata, irskega duhovnika. Marsikaj sva se pomenila. Žal, se nama je pogovor zaradi hude vožnje ustavil. Saj se je želodec pošteno obračal, dasi ni plačal davka...

Vožnja je bila nemirna, pa vendar ne tako burna kot ona nad Kanalom. Vendar

(Dalje na strani 23.)

Grob svete Klare v Asiziju, ki ga je obiskal misijonar pater Rudolf. Praznik svete Klare se obhaja 12. avgusta.

V VARŠAVI na Poljskem so ustanovili proces za beatifikacijo frančiškana Maksimilijana Kolbe, ki so ga med vojno nacisti ubili. Slika kaže prizor iz urada varšavskega nadškofa, ki vodi proces.

NC

POPOTOVANJE MARIJE po mestu Milan v Italiji se je po dveh mesecih končalo pred milansko katedralo. Navzočih je bilo 25,000' moških in fantov, ženskam pa je bila prepovedana udeležba.

ČEŠKI NADŠKOF Beran, ki ga komunisti preganjajo.

KATOLIŠKI študenti v Pekingju na severu (vi) še niso mogli zaprta območja univerze je iz Chicago

FRANČIŠKANI iz cele Severne Amerike so imeli svojo letno sejo v kolegiju sv. Bonaventure blizu mesta Olean, N.Y. Spodaj so novi uradniki seje.

FATIMSKA GOSPA, 'popotujka Devica', pred vstopom v mesto Moscow v državi Idaho. Popotovanje tega kipa se bo končalo, kolikor mogoče blizu ruske meje v Evropi, samo če bi res lahko prišel v pravi Moscow v Rusiji.

75 LET je bila zlatna doba, ko je bila naša teta Mary G. (daj) je takrat življenju.

liji
ka-
ov,

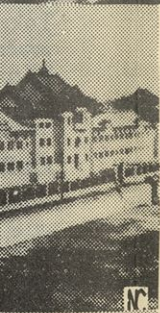

NC

MRZLO VREME ga je čakalo, ko je ameriški duhovnik Rev. William Menster (zgoraj) nastopil s tako zimsko obleko. Bil je namreč kaplan za ekspedicijo admirala Byrda na južni tečaj. Bil je prvi, ki je tam daroval sv. mašo.

KMEČKE ŽENE iz okolice mesta Oberau v Bavariji na Nemškem prepevajo med slavnostjo presvetega Rešnjega Telesa. Oberau je blizu Berchtesgaden, kamor je Hitler rad zahajal na oddih.

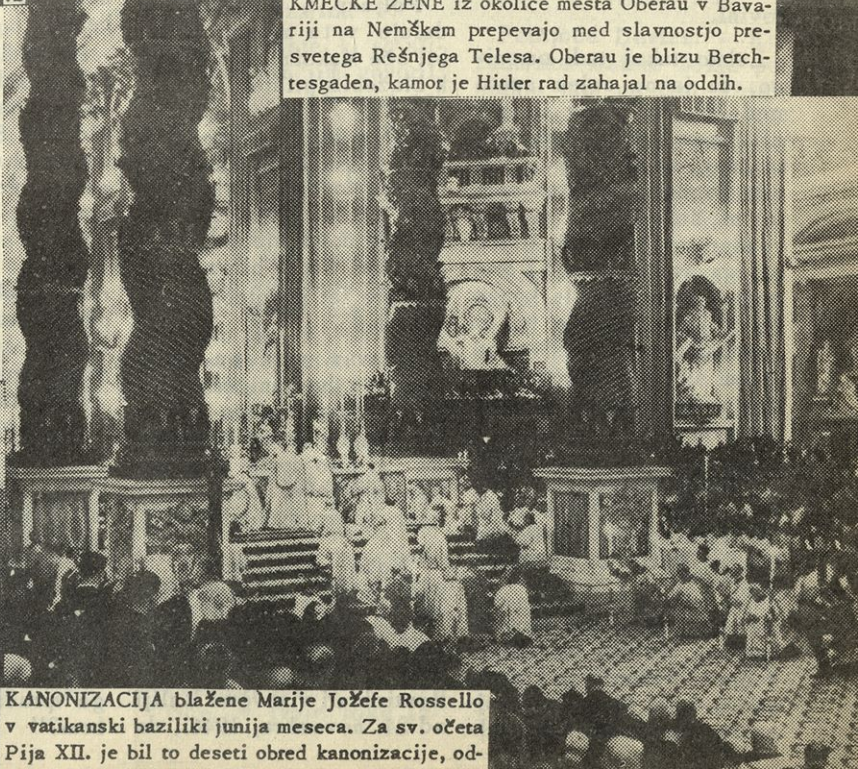
KATOLIŠKA UNIVERZA v Pekingju na Kitajskem (na levi) še ni bila po komunistih zaprta ob tem času. Rektor te univerze je ameriški duhovnik iz Chicage. 1000 študentov je.

75 LET je že dolga življenjska doba, toda ameriška sestra Mary Gertrude Capo (spodaj) je tako dolgo v redovnem življenju. Stara pa je 90 let.

a Devica', pred
i Idaho. Popoto-
kolikor mogoče
že bi res lahko

KANONIZACIJA blažene Marije Jožefe Rossello v vatikanski baziliki junija meseca. Za sv. očeta Pija XII. je bil to deseti obred kanonizacije, odkar je leta 1939. postal papež.

KATOLIČANOV v Združenih državah Amerike, v Alaski in na Havajskih otokih je zdaj po številu 26,718,343, kar je čez 650 tisoč več kot prejšnje leto.

Število konvertitov je bilo zopet čez stotisoč, kakor je bilo prejšnji dve leti. Natančno število konvertitov za preteklo leto pa je 117,130.

Nadškofija Chicago je po številu katoličanov največja tu v Ameriki, ima namreč 1,657,669 katoličanov. Za njo pride nadškofija Boston, potem pa New York.

Duhovnikov tukaj v Zdr. državah je zdaj 42,334, kar je največje število v zgodovini.

Lahko tukaj tudi omenimo, da je na celem svetu med 360 milijonov in 400 milijonov katoličanov. Natančneje se ne more to število dognati. Samo na sebi je to število res veliko, vendar pa je prebivalstvo celega sveta samo 17 procentov katoliško. In kar je še bolj žalostno je to, da pogansko prebivalstvo na celem svetu primeroma hitreje raste kot pa katoliško prebivalstvo.

Poljski mučenec. – Gotovo, da je v zadnjih desetih letih veliko pravih mučencev umrlo za katoliško vero.

Poljaki pa se nič ne obotavljajo, ko gre za proglašanje k blaženim in k svetnikom onih, ki so med vojno za vero umrli. Eden tak-

P. Martin, o.f.m.

ih je bil konventualski frančiškan Maksimilijan Kolbe, ki je v nacijskem koncentracijskem taborišču žrtvoval svoje življenje za očeta velike družine, ki je radi tega še danes živ.

Poljaki z navdušenjem delajo v ta namen, da bi bil oče Maksimilijan enkrat k blaženim prištet.

Večja verska svoboda. – Na Švedskem je katoliška Cerkev dosegla veliko zmago v tem, da ji švedska vlada zdaj dovoljuje zidati samostane, kar je bilo zadnjih štiristo let popolnoma prepovedano.

Državna vera na Švedskem je luteranizem in to že od šestnajstega stoletja. Drugim veram ali sektam ni bilo doslej dano veliko svobode. Zdaj pa je vsem veram svoboda dana.

“Roža skrivnostna”. – Mati božja pod naslovom “Roža skrivnostna” se je baje enajstkrat prikazala neki redovnici v mestu Montichiari v severni Italiji od 24. novembra, 1946., do

8. decembra, 1947.

Cerkvene oblasti investigirajo to stvar, a še niso prišle do nobenega sklepa.

Dotična redovnica pravi, da je Marija v teh prikazovanjih spomnila na Fatimo in na Bonate, kjer se je tudi prikazala in prosila za molitev in pokoro. Zdaj pa je imela besedo pred vsem za duhovnike in redovne osebe.

V eni prikazni sta Marijo spremljala fatimska otroka Francisco in Jacinta, ki sta pred veliko leti umrla.

Marija je baje prosila za “uro milosti”, ki se naj opravlja vsako leto na 8. decembra, na praznik njenega brezmadežnega spočetja.

Po 52 letih. – Veliko je bilo veselje, ko sta se dva brata, oba duhovnika, prvič videla v 52 letih. Bilo je v samostanu očetov kongregacije brezmadežnega Srca Marijinega v mestu Bruselju, prestolnem mestu Belgije, da sta po tako dolgi dobi skupaj prišla oče Peter Wauters, star 88 let, in njegov mlajši brat oče Evgenij Wauters, samo 79 let star.

Oče Peter Wauters je v samostanski obednici nervozno čakal, ko sta dva misijonarja iz Kitajskega stopala proti njemu. Eden teh misijonarjev je bil njegov brat Evgenij, ampak ga ni poznal, ker ga že tako dolgo ni videl. Zato se je obrnil proti predstojniku in ga vprašal: “Kateri je moj brat?”

Med tem pa je Evgenij pristopil Petru in mu rekel: "Ali si ti, Peter?" In ob jela sta se, pa skoraj ni sta vedela, kako začeti s pogovorom.

Oče Evgenij je bil do tistega časa 50 let v kitajskih misijonih, pa je šele zdaj smel domov priti. Njegovi predstojniki so ga domov poslali na počitnice. Veliko je preстал v petdesetih letih.

Mučenec, a brez žebljev. – Ko je bil papež Pij XII. še mlad deček, je imel željo postati mučenec, toda 'brez žebljev', ker se mu je kot otroku pregrozno zdelo trpeti na tak način. Vsaka sila človeku prizadeta ga je zgrozila.

In Bog je res spolnil njegovo željo, kajti kot Kristusov namestnik na zemlji je on res mučenec vere in ljubezni, dasi na nekrvav način. Kot papež je moral sebe popolnoma žrtvovati za Cerkev. Moral je pozabiti na svoje lastno življenje, na svojo osebo in na vse človeške želje. Sama sebe, vse svoje misli in skrbi in vse delovanje mora vsak dan od jutra do večera darovati za Cerkev, za blagor svoje črede.

Kristusu podoben. – Leta 1947. so kitajski komunisti ubili holandskega frančiškana, ki se je pisal Rev. Leonid Bruns, o.f.m., star 35 let. Priče tega umora pravijo, da njegova smrt spominja človeka na evangeljsko poročilo o Kristusovi smrti.

"Če torej mene iščete, pustite, naj ti odidejo (Jan. 18:8)." – Ko so komunisti aretirali očeta Leonida, so vzeli tudi njegovega hlapca, mladega fanta. Duhovnik pa je komunistom povedal, da je fant brez krivde in naj se torej spusti. Ko so ga komunisti spustili, je smel fant hrano nesti očetu Leonidu deset dni.

"In ko je prišla ura, je sedel k mizi in dvanajsteri apostoli z njim (Luk. 22:14)." – Dne 25. okt. je fant po navadi prinesel zajtrk, pa mu je Father Leonid povedal, da bo ta dan treba umreti, ker je skozi steno slišal, da so komunisti sklenili ga umoriti. Z dobrim apetitom je pojedel svoj zajtrk.

"Vprašaj tiste, ki so slišali, kaj sem jim govoril; glej, ti vedo, kaj sem povedal (Jan. 18:21)." – Pri sodbi, če se sme tako imenovati, so očeta Leonida obdolžili, da je iz slabega namena prišel na Kitajsko. On pa jim je odgovoril, da naj ljudi vprašajo, kaj je rekel in storil, saj je bil celo leto tam. Ko so rekli, da je skrivaj prišel na Kitajsko, jim je pokazal vizum, ki so mu ga komunisti sami dali leta 1946.

"Ko so vojaki Jezusa na križ pribili, so vzeli njegova oblačila... (Jan. 19:23)" Komunisti so očetu Leonidu vzeli njegovo redovno oblačilo. On pa je se čevlje in nogavice sezul, da bi mogel umreti tako reven kakor Jezus.

"Oče, v tvoje roke iz-

ročim svojo dušo (Luk. 23:46)." Komunisti so začeli duhovnika s koli nabijati. Preden je v nezavest padel, je zaklical: "Moj Gospod, hitro, hitro vzemi k sebi mojo dušo!" Na tleh je ležal, pa je še dihal. Vojaki so ga z bajoneti prebodli in mu glavo odrezali.

"Nato ga je snel in zavil v tančico ter ga položil v grob... (Luk. 23:53)" Tisti večer je prišel hlapec Fathra Leonida ter prosil voditelja komunistov, če sme vzeti duhovnikovo truplo, da ga pokoplje. Dobil je dovoljenje. Krste ni imel fant, pa je truplo kar v posteljno odejo zavil in ga tako pokopal.

Potujoča Devica. – Kip fatimske Matere božje popotuje tudi po črni Afriki, kjer ga ljudstvo z največjim navdušenjem sprejema in ga časti. Tudi muslimani so se kristjanom pridružili, da počastijo nebeško Kraljico. V nekem kraju je muslimanski poglavar Mariji zlat venec obesil okoli vratu, rekoč: "Hvala, naša Gospa fatimska, za Tvoje delo ljubezni v Afriki. Tebe z vsemogočnim Bogom slavimo."

Ta kip Marijin, ki se imenuje "Potujoča Devica", je že potoval po mnogih krajih Evrope in bo še obiskal Azijo in Avstralijo. Povsod je bilo vsaj deset do petnajsttisoč ljudi navzočih, ko so v kak kraj prinesli kip.

SEDEMINDVAJSETO POGlavJE

LETA 1856. JE BIL apostolski vikarijat Sault Ste. Marie in Marquette tri leta star. V tem kratkem času je dozorel za samostojno škofijo. Rim je tako odločil in Baraga je postal prvi škof nove škofije Sault Ste. Marie.

To ni bil več tisti Friderik Baraga, ki je bil prišel k Gornjemu jezeru leta 1835. Še je bil sicer isti videc in mož jeklene volje, kot ga poznamo iz njegovih lapointskih dni. Toda četrstoletno misijonsko življenje v tem ostrem podnebjju se mu je jasno poznalo. Na drugi strani je pa blagi mož v teh letih mnogo pridobil. Od svojih Indijancev se je naučil, kako se človek lahko zmerom brez razburjenja prilagodi zunanjim prilikam. Škofovska služba mu je prinesla nepopisnih težav. Bolj ko se je trudil, da bi razmotal nove in nove vozle, bolj se mu je klopčič zapletal. Pa je vse bridkosti zapiral vase. Poraze in ponesrečenja je pripisoval le sebi, na nikogar drugega ni zvrčal krivde. Kako

S križem in sidrom

ZGODBA FRIDERIKA BARAGE OB GORNJEM JEZERU

□

Spisal James K. Jamison

□

Prestavil p. Bernard, o.f.m.

razburkana je bila tu pa tam njegova notranjost, lahko razberemo iz njegovega dnevnika. Ni čudno! Škofovska služba mu je prinašala skoraj neznosne težave, starost in bolezen sta mu razjedali telesno moč.

Lotevala se ga je globoka otožnost. Da se ji ni vdajal za daljši čas, se je spet in spet z vso krepko voljo vrgel na delo. Vračal se je k prvotnemu načinu potovanja in našel v njem vso zadovoljnost. Kadar je sedel samoten s svojim indijanskim veslačem v preprostem čolnu na prostranem jezeru, je z lahkoto pozabljal težko breme, ki mu ga je škofovska služba polagala na utrujene rame. Čoln je drsel po vodi pod jasnim modrim nebom in vlival čudovito pomirjenje v Baragovo razbičano dušo. Ostri dim skromnega ognja, ki sta si ga napravljala z Indijancem ob dnevnih postajah, mu je vzbujal prijetne spomine nekdanjih časov. Ob teh ognjih se je spet začutil le kot misijonarja dragih mu Indijancev. Indijanščina je bila še zmerom najlepša godba njegovim

usesom. Vsaka vzpetina na suhem, vsak zaliv v jezeru in vsak rečni tolmun mu je bil dober znanec iz prejšnjih časov. Zaprl je oči in se zamislil. Celo dogodivščine, ki so nekoč imele v sebi strupa in truja, so se zdele zdaj prijazne znanke in ljube prijateljice. Preteklost je vstajala pred njim in mu bozala pekočo sedanost.

Zgodilo se je, da ga je misel na izgubljeno preteklost bridko zapekla. Nikoli več se ne vrnejo lepi časi! Tu sem zdaj in skof se mi pravi! Ob tej misli se mu je tako brz spet razburkala duša. Ali je mogoče, da sem pred četrto stoletjem zgradil v La Pointu svojo prvo cerkev teh krajev? V La Pointu, ki se je tako predru-gačil, da ga komaj v spominu še najdem kot bil tista leta? Koliko tistih odličnih tesacev, ki so takrat z znojem in ljubeznijo gradili sv. Jožefu skromno svetišče, leži v svojih grobovih! In glejte, njihov tedanji misijonar je zdaj škof, ki deli svete birmo vnukom onih sijajnih pionirjev... Ali ni to živ dokaz, da je Baraga pustil za seboj prevelik kos življenja...?

Mrzlo zimsko jutro. Zunaj vse poka in škriplje. Škof je prespal noč doma v Sault Ste. Marie. Dan se še ni dvignil na vzhodu. Baragov pomočnik poroča: Ponoči se je pojavil Indijanec in prosil, da bi šel škof z njim in previdel umirajočega brata. Seveda je pot dolga in tudi lahka ne bo.

In je še dodal mladi duhovnik:

“Spali ste in obiskovalca niste slišali. Povedel sem mu, da se ne počutite dobro in vam je treba miru. Saj bi bil bučman sam lahko vedel, da je predalet in preveč mraz za tak ponočni izlet. Ponujal sem mu samega sebe, pa je hotel na vsak način vas.”

“Kdo je oni človek in kje je sedaj?”

Pomočnik je povedal ime obiskovalca in dodal, da je šel sam nazaj proti domu.

Škof Baraga je bil že na nogah in si je začel povezovati punkelj. Pomočnik je

Stoletni Indijanec iz L'Ansa, katerega je bil krstil Baraga.

svaril in opominjal, naj škof misli na svoje zdravje. V odgovor je dobil ukor, zakaj ni takoj poklical škofa, ko se je Indijanec zglasil. Da bi čakal na zajtrk, ni bilo časa. V naglici je poklical Indijanska fanta, ki sta stanovala pri njem tisto zimo. Brž jima je odkazal naloge dneva, navrgel primerne opomine in se odpravil. Ravno je počila zarja, ko se je spustil na pot. Pol je stopel, pol tekkel na snežnih čevljih in je vedel iz skušnje, da se tako daleč pride in kmalu. Vsa škofija je morala čakati, da škof opravi pot, ki mu jo je narekovala ogromna ljubezen.

Tako so minevala leta. V škofiji so nastajale nove župnije, v njih nove težave. Baraga pogosto ni vedel, kaj bi in kako bi. Pa je nezavedno škofa, samega sebe, razdelil v več duhovnikov, pa je imel nekaj župnikov za težavne župnije. Ali naj se posebej poudari, da Baraga ni bil dober upravitelj škofije? Pa naj bi bil še tako dober administrator, težav tistih časov bi ne bil mogel preprečiti. Poraja-

le so se nujno iz pomanjkljivosti človeških značajev, iz narodnostnih pririvanj, iz nasprotujočih si teženj ljudi, ki jih je val ameriškega prodiranja v neosvojene kraje zanesel na obale Gornjega jezera.

Samo škof Baraga je mogel biti kos tem zapletkom. Samo če je bil on osebno na mestu, se je začel razmotati klopčič. Ni hče razen njega tega ni zmožel.

“Predraga moja deca v Kristu...”

Globočina Baragove duhovnosti, umirjeno in do konca preprosto dostojanstvo, njegova božajoča beseda, neponarejena iskrenost, v teh rečeh je bila moč Barage škofa. Ljudje so gledali in poslušali, odpor se je lomil v njih in sramovati so se začeli. V srcih je popuščala malenkostna zlobnost. Samim sebi so se zazdeli kot poredni otroci, ki sede pred očetom in tipajo v njegovo od same ljubezni utripajoče srce.

Prav povsod pa Baraga le ni mogel biti. Škofija se je sama od sebe gnetla in rasla v bogato in veliko pokrajino mogočne Amerike. Vsi zunanji znaki so merili v to, stare občutljivosti so legale v grob, nova stvarnost je silila na dan, brezobzirna in trda. Škof bi moral biti povsod in je res skušal biti. Neprestano je romal od konce do kraja škofije. Vse ga je poznalo, pa čeprav je kdo šele včeraj prišel na visoki sever. Škof je bil eden od njih, pa naj je bila družčina bogata ali siromašna, katoliška ali protestantska, imela na sebi belo kožo ali rdečo.

Zmede v Ontonagonu – ali jih res ne bo konec?

Spet – že v drugo – je zažugala Baragi smrtna nevarnost.

V ontonagonski župniji je vrelo in kipel. Ljudje različnih jezikov in narodnostnega čutenja so se razklali v razne klike. Stali so si nasproti kot sovražni tabori. Baraga ni mogel več samo pogovarjati razjarjene skupine, moral je enkrat za vselej izreči odločno besedo. Prišel je in videl, da je ljudem že vsa

pamet pošla. Župljani so bili kakor podivjana tolpa, ki se je mlinčila ob cerkvi ni bilo brez pretefov in spopadov. Krajevni mirovni sodniki so bili brez moči in oblasti.

Drobna škofova postava se je pojavila v tem razburkanem človeškem vrtincu. Jezni val se je zgrnil ob njem, ljudstvo je obstalo in napelo ušesa. Baraga je spregovoril, povedal svojo misel naravnost, in se lovil po ovinkih. Čas za posredovanja je minil, takole bo in nič drugače!

Iznenada, ko je narod razumel težo škofove odločne besede, se je utrgal neugnan možakar iz množice in se zagnal proti govorniku. Zamahnil je z roko, da bi udaril. Baraga je stal mirno kot kip, še na misel mu ni prišla obramba. Napadalec se je vzpel kot velikan nad pritlikovcem in kamen se mu je zableščal v roki. Pa je bilo nekaj čudovito občutnega v mirni stoji slabotnega škofa-misijonarja. Ko mu je napadalec od blizu pogledal v oko, ga je podivjanost minila. Roka mu je omahnila, kamen je spolzel iz nje, divjak se je ukrotil in odšel svojo pot.

Tisto popoldne se je razvedelo po Ontonagonu, da se je pripetila prečudna nezgoda. Delavci so dvigali težke zaboje in enemu je zmečkalo roko vse do ramena. Preplašeni ljudje so ugotovili, da je bila tista roka, ki je dopoldne žugala Baragu s kamnom....

Naslednje leto sta bila škof Baraga in Father Čebulj med potniki na jezerskem parniku. Kapitan McKay, ki je že mnogo let vozaril po jezerih, je bil Baragov stari znanec. Ni bil človek z mehko dušo. V naravi takih kapitanov je tičalo, da so bili pravi grobijani. McKay se je pa še posebej odlikoval v bratovščini teh grč. Kadar je odprl usta za poveljevanje, se ti je slišalo kot lajanje renčečega psa.

V kapitanovi jedilnici na parniku je stala po sredi navzdol velika miza. Ob njej je zbiral Kapitan McKay svoje potnike, kadar je bil čas za obed. Sam je zavzel svoje mesto na čelu mize, goste je razvrstil na levo in desno, kakor je

hotel koga bolj ali manj odlikovati. Ob tej priliki, ki jo imamo v mislih, sta sedela škof in Čebulj skupaj blizu kapitana. Nenadoma je napadla škofa čudna slabost. Glava se mu je tresla in roka mu je trepetala. Le z velikim naporom je spravil kako malenkost s krožnika v usta.

Kapitan je opazil Baragov neprijetni položaj. Vstal je s svojega mesta in mignil Čebulju, da menjata sedeže. Preden je družba zapazila, kaj se godi, je sedel roboti kapitan tesno ob škofu. Brez besede in z veliko nežnostjo ga je prijel z levico za glavo, z desnico mu je podajal jed s krožnika kakor bi krmil nebogljenote. Baraga je molče sprejel nežno kapitanovo strežbo in použil ves obed iz kapitanove roke.

Več ženskih gostov je bilo pri mizi in prizor je napravil nanje neizbrisen vtis. Če bi bil Father Čebulj tako postregel škofu, bi se jim ne zdelo nič posebnega. Da je pa neotesana grča v osebi kapitana McKay-a naenkrat pokazala toliko mehko in materinske ženskosti, to je bilo zoper vse pričakovanje.

Nekatere teh gospa so po obedu stopile h kapitanu in se mu zahvalile za plemenito pozornost napram škofu. Kapitan jih je začuden prebadal z očmi, končno je zarenčal:

“Meni dajete hvalo? Hm, prav brez potrebe. S škofom sva že 30 let prijatelja. Kar sem jaz njemu storil, to bi on naredil najbolj umazanemu Indijancu, in teh ni malo. Takrat, dvajset let je tega...”

Kapitan je umolknil sredi besede. Stopil je na rob krova in se zazrl preko vodovja. Gospe so čakale, da kapitan zbere misli. Hipoma se je obrnil in spet stopil prednje. Obraz mu je bil ves robot, kakor da moža grabi jeze.

“Rajši ne govorim o tem,” je zamahnil in šel. Gospe so zastoj ugibale, kaj je hotel povedati.

V objem misijonov

(Nadaljevanje od strani 15.)

sem večkrat pomislil na ostale, ki so v tem viharju na odprtem morju. Strašno vožnjo morajo imeti.

Dan se je precej vlekel. Ob 9:15 po moji uri, a ob 6:15 po tukajšnji, smo pristali onkraj luže – na otoku Nova Fundlandija (Newfoundland), v mestu Gander.

Nato pa dalje, da napravimo s štirimotornikom še zadnje kilometre našega prekoceanskega poleta. Sredi noči smo zagledali signalne luči, ob 1:10 pa so se kolesa našega letala dotaknila tal newyorskega letališča. Bil sem...

V NEW YORKU.

(Dalje prihodnjič)

Večerni molk

Gore odeva jo se v mrak
in svet molči...
Ves zrak
je poln sanj
minulih dni.

A v duši mi žari...
utripa zanj,
ki da
in jemlje,
žge me in blaži.

Odkod in kam?
spoznanj
dovolj je.
Zdaj naj dvignem
pest jekleno do dejanj!

Fr. Bazilij, o. f. m.

MARIJA POMAGAJ IN SLOVENCİ V ANGLIJI

To sliko je nam iz Anglije poslal Peter Selak, slovenski begunec. Na hrbtni strani je zapisal: "Častitim očetom frančiškanom in sotrudnikom in čitateljem lista 'Ave Maria' za spomin in v zahvalo. Slovesna posvetitev milostne podobe Marije Pomagaj, Kraljice Slovencev, v Londonu, 27. II. 1949."

VELIKO SE JE že pisalo v "Ameriški Domovini" in v argentinski "Svobodni Sloveniji" o tej slovesnosti Marije Pomagaj, oz. blagoslovitvi njene podobe, zato Vam o tem ne bom dosti poročal.

Res, nad 50 Slovencev se je zbralo k tej slovesnosti iz vseh delov Anglije. Mnogi so prišli iz oddaljenih krajev naravnost od dela, ne da bi se dali kaj k počitku. V prostorni katedrali St. Jamesa

(sv. Jakoba) v Londonu se je izvršilo posvetitev.

Krasne so bile besede angleškega katoliškega škofa, katerega vidite na sliki, ko nam je polagal na srce tople očetovske besede ter nas izpodbujal k nadaljni zvestobi in ljubezni do Matere božje, katero naš narod tako goji, zlasti so jo gojili naši predniki. Prav dobro je poznana cerkvenemu knezu naša zgodovina našega naroda in po potih naših očetov in mater moramo krepko in pogumno hoditi skozi temne in viharne dni v zgodovini našega naroda, da ne izginemo v valovih tujine in brezboštva.

S to podobo se je čez 2 dni potem podal na ogromno in težko misijonsko pot č.g. Kunstelj Ignacij, katerega vidite sedeti na levi strani poleg podobe, ter obiskoval in križari še danes po slovenskih naselbinah in žanje lepe uspehe.

Pa tudi drugim narodom podoba Marije Pomagaj ugaja, morda še bolj kot nam. Ko smo bili še v Nemčiji, so jo katoliški Baltici, Ukrajinci, skoro še bolj častili nego mi.

Veliko Slovencev je danes v tujini v borbi za vsakdanji kruh in za obstoj. Nekaterim je sreča mila, drugim je težje. Hvala Bogu, tu še ravno nimamo kaj požiti, akoravno padajo marsikje grenki očitki.

Marija pa nas ne pozabi ter nas spremlja povsod. Le pogledjmo okrog po svetu. Kjer so Slovenci naseljeni, tam je podoba Marijina, kar priča živo in globoko vero in ljubezen. In doma, kaj nam pričajo številna pisma? Kljub vsem grožnjam in kaznim naš človek roma na Brezje in ostala božja pota ter kaže živo vero in junaštvo ter požrtvovalnost svojih prednikov. Priznajmo odkrito, da je marsikje danes domovina bolj verna nego emigracija. Malo smo se pomehkužili in Bog ve, ako zopet ne zadivjajo novi viharji.

Hvala Bogu ima tudi emigracija ogromno število požrtvovalnih in vernih ljudi. In ti so nam varstvo in jamstvo zlate zvezde srečnih dni v naši deželi, ko bo

zopet zasijalo svetlo sonce sreče in vstajenja Kristusove ljubezni, miru in pravice.

Kakor večni romarji smo v tej solzni dolini in bomo romali okrog, dokler je božja volja tako, da izvršimo njegovo poslanstvo. Ko sem bil še mal dečko, sem v neki romarski cerkvi videl berača, ki je pisal okorne besede na cerkveni zid: "O Marija, pomagaj nam popotnikom!" Ta prizor je iz l. 1919. Bilo je to na Trški gori pri Novem mestu in mi danes vstaja vedno živo pred očmi ter se mi vedno bolj tudi v temnem rudniku dviga prošnja: "O Marija, pomagaj nam popotnikom in varuj naš mali narod doma in v tujini, da ostanemo zvesti Bogu in zemlji slovenski."

Spisal PETER SELAK,
begunec v Angliji

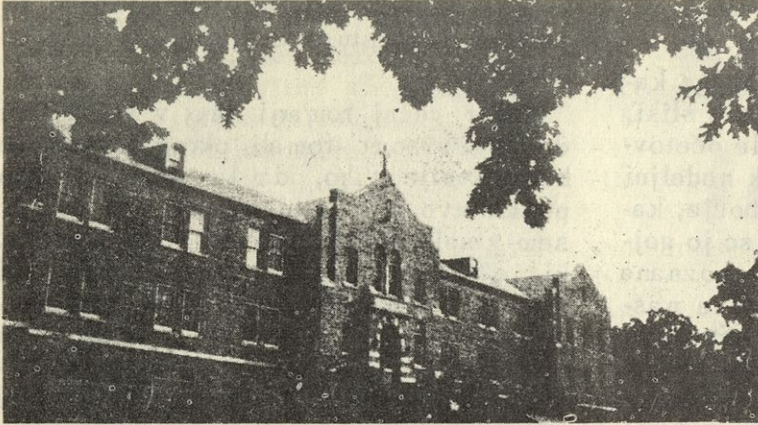

Hoja za Kristusom

Kadarkoli človek kaj napačnega poželi, začuti brž nemir v srcu; zato prevzetnež in lakomnež nimata nikoli miru, ubogi pa in v duhu ponižni žive v popolnem pokoju.

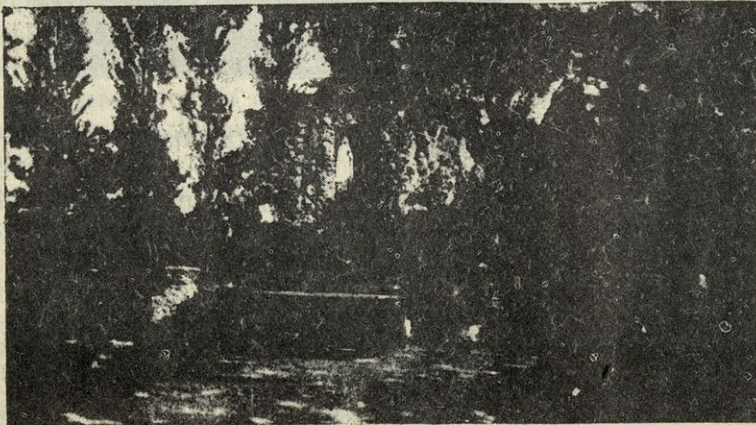
Človeka, ki še ni popolnoma odmrli sam sebi, hitro zbegajo skušnjave in premagajo ga tudi najmanjše, navadne reči.

ZUNANJI ZID romarskega doma je bil končan dne 1. julija. Hvala Bogu! Zelo so se vsi oddahnili, ko je do tega prišlo, kajti precej se je bilo zavleklo.

Potem se je začela streha, ki je že precej napredovala, ko se to piše. Ženske, ki so prišle 17. julija za romanje, so videli, da je bilo že takrat precej strehe gor. Od avgusta meseca naprej se bo lahko znotraj delalo, pa ne bo treba več na vročem soncu trpeti.

V nedeljo, 10. julija, so v lepem številu sem priro-

mali prekmurski Slovenci iz raznih krajev. Romanje je priredilo društvo sv. Ane iz Chicage, iz fare sv. Stefana. Po povabilu tega društva je prišlo dosti romarjev iz Clevelanda in tudi od drugod.

Gotovo je moral nekdo prav goreče moliti za lepo vreme, kajti dan je bil lep in ne prevroč. Do tistega dne je bila huda vročina pritiskala kar dva tedna zaporedoma in večkrat je bilo tudi deževalo.

Med procesijo proti groti pred mašo so romarji prepevali Marijine litanije, ki jih je vodil Father Andrej.

Sv. mašo pri groti je daroval Father Jožef Godina iz Clevelanda. Azistirala sta mu Father Aleksander Urankar, o.f.m., iz So. Chicage, in Father Leonard Bogolin, o.f.m., župnik sv. Štefana, Chicago. Strežnika sta bila dva izmed naših klerikov, fr. Mark in fr. Blase.

Pridigo v prekmurskem jeziku je imel Father Godina, v angleščini pa Father Leonard.

Med sv. mašo je prepeval pevski zbor društva sv. Ane in voditelj petja je bil Mr. Strebentz, organist pri sv. Juriju v So. Chicagi.

Slovenska Ženska zveza je 17. julija priredila svoje letno romanje, pri katerem je bila kot vselej velika udeležba romarjev iz vseh krajev. Dan je bil zelo lep in je kar vabil ljudi sem.

Busi so pripeljali romarje iz Milwaukee, La Salle, Indianapolis in Chicago.

Med procesijo pred sv. mašo so romarji zopet prepevali Marijine litanije, ki sta jih vodila Father Andrej in Father Claude.

Sv. mašo pri groti je daroval Father Andrej, lemontski gvardijan, pridigal pa je Father Claude od sv. Štefana, Chicago.

Med mašo je petje podajal tako zvan "Choral Club" iz fare sv. Štefana, Chicago.

Popoldne je bila prosta zabava. Bilo je tudi refiranje raznih nagrad, ki so ga priredile ženske. Iz tega je prišlo sto dolarjev, pa so ženske polovico dale očetom za romarski dom, polovico pa slovenskim sestram. Naj Bog stotero povrne dobrim ženam.

Pomagali so nam v raznih ozirih sledeči: Mrs. Kosmach, Mrs. Zorko in Mrs. Petrovic iz Chicago, in Mrs. Mary Hoge, mati našega komisarja, Fathra Benedikta, ki je k nam prišla 28. junija, da ostane tu celo poletje; tudi Mr. Zorko in Mr. Petrovic, in Frankie Korenchan in njegov prijatelj Bobbie Hilbruner – vsi iz Chicage.

Častiti materi naših slovenskih sester iskreno čestitamo ob njenem zlatem jubileju, ki ga obhaja dne 15. avgusta. Ker je tako dolgo Bogu zvesto služila, bo nekega dne zaslišala one sladke besede iz Gospod-

LETOŠNJA ROMANJA

20.-21. avgusta - zveza slovenskih oltarnih družtev, Cleveland;

4. septembra - letni medeni piknik in proslava 25. obletnice slovenskih frančiškanov v Lemontu.

ovih ust: "Pridi! Boš kronana!"

Nekaj več lahko berete o tem zlatem jubileju na straneh 6-8 te številke.

Dne 3. julija je škofija Marquette, Mich., priredila svoj letni Baragov dan v škofijskem mestu Marquette. Izreden je bil ta dan letos, ker so se ga Slovenci prvič udeležili v večjem številu. Peljali so se v treh busih, v privatnih avtomobilih in po vlaku. Veliko kredita v tej stvari zaslužijo sledeči: Mrs. Blai, Mrs. Petrovic in Mrs. Gregorčič iz Chicage, Mrs. Buchar iz Joliet, Mrs. Čepon iz Waukegana in Father Cyril Shircel iz Lemonta.

Izreden je bil ta dan tudi zaradi tega, ker je slovesno pontifikalno mašo daroval prevz. škof Gregorij Rožman. Sv. maša je bila zunaj na prostem in udeležilo se je je 5000 častilcev svetniškega škofa Baraga. Med sv. mašo je pridigal marketski škof Noa, ki je ob začetku pridige nagovoril škofa Rožmana s par besedami v slovenskem jeziku!

Škof Noa je rodom Poljak. Za mašo je škof Rožman rabil kelih, ki ga je škofu Baragu dal cesar Franc Jožef.

Baragova zveza je imela popoldne sejo, pri kateri so bili za uradnike zveze izvoljeni sledeči: Msgr. Zryd, predsednik; Msgr. J. J. Oman, blagajnik; Fr. Cyril Shircel, tajnik.

Vidi se, da zanimanje za Baragovo stvar vedno bolj raste. Baraga je zdaj dobro znan v Gornjem Michiganu, posebno odkar se je škof Noa zavzel zanj. Ljudje veliko mislijo in govorijo o njem, pa daj Bog, da bi se čim več zatekali svetniškemu škofu v svojih molitvah in se z zaupanjem zanašali na njegovo priprošnjo pri Bogu.

Že dolgo berete Baragovo povest, "S križem in sidrom", v tem listu. To povest je v angleškem jeziku spisal nekatoličan, James K. Jamison, ki je zdaj slep.

Zdaj pa smo izvedeli, da je bila ista povest že predstavljena na japonski jezik! Dva izvoda japonske izdaje je dobil Father Scheringer v mestu L'Anse, Mich. Da bi se pa za škofa Baraga zanimala daljna Japonska, je nekaj popolnoma nepričakovanega.

Dne 10. julija je nas obiskal Msgr. John Zaplotnik iz mesta Lindsay, Nebraska. On se zelo zanima za zgodovino slovenskih misi-

jonarjev tu v Ameriki, posebno pa za vse, kar se tiče škofa Baraga. Ob tem času sodeluje z Mr. Joseph Gregorich-em v preiskavi Baragovega dnevnika.

Zelo nas je razveselil obisk monsignora Zaplotnika in upamo, da ga bo kmalu nazaj.

Obiskal je nas tudi Rev. Julij Slapšak iz Clevelanda, ko se je domov vračal iz Marquette, kjer se je udeležil Baragove proslave.

List Ave Maria zdaj obiskuje vse kontinente sveta, kar nas zelo veseli. V vsakem delu sveta se nahaja kak Slovenec, ki ga pride Ave Maria s prelepo podobo Marije Pomagaj vsak mesec pozdravljat.

Naš "Pittsburgh" John Flajnik je res čudovit mož. On je sam brez pomoči izkopal jarek za vodovod od samostana prav do romarskega doma. Jarek je bil več kot tri čevlje globok in skoraj tri čevlje širok. Po pajpah, ki so bile v ta jarek položene, bo tekla mehka voda od samostana v romarski dom. V isti jarek so bile položene tudi telefonske in električne žice.

V majniški številki ste brali pismo od neke ženske iz Egipta. Slovenka je bila seveda. Med drugimi rečmi je pisala, kako so

V BLAG SPOMIN

Mrs. Uršula Bogolin,

mati našega Fathra Leonarda Bogolina, je odšla po večno plačilo dne 1. julija. Posebna krona čaka mater, ki ni le življenja dala sinu, marveč ga je tudi Bogu izročila, da naj duše vodi v večno življenje.

ljudje, njeni znanci, odhajali v Ameriko. O eni izmed teh oseb je pisala: "Potlej je šla tudi Petračeva Rezka, zelo brhka, in je znala lepo peti na koru. Še danes se je spominjam."

Ko je Father Slapšak v Clevelandu bral te vrstice, jih je pokazal Msgr. Omanu, rekoč: "Poglejte kakšne lepe stvari so tukaj v Ave Mariji." Msgr. Oman je bral o 'Petračevi Rezki' in dejal: "To je moja mati!" Tisti dan se ni tako dobro počutil, ko pa je videl, kako lepo ljudje pišejo o njegovi materi, je bil vesel, kar se da.

Na počitnicah so bile pri nas Mrs. Anna Banich, Mrs. Johanna Perko in Mrs. J. Šenica - vse iz Chicage. Pa niso samo počivale, ampak v najhujši vročini so pomagale pri groti, kjer so listje pograbile in steze počistile plevela, tako da je bilo vse čedno za prvo romanje v juliju mesecu. Bog jim stotero povrni!

Pri nas so bili in ostali

nekaj časa tudi sledeči: Mary Pavlesich in Mr. in Mrs. Pavlakovich iz Ambridge, Pa., žlahte našega Pittsburgh Johna; Mary Darovec in Mary Krajc iz Clevelanda; Matija Matjasich, Cleveland; Mrs. Caroline Hočevnar iz Clevelanda, ki je nam zelo okusne mozle naredila in njea hči Victoria Frances; Mrs. Cankar in sin iz Little Falls, N.Y.; Mr. in Mrs. Frank Bambick iz Fredonia, Kansas; Mr. in Mrs. Emery Sinko in sin Raymond in hčerka Marlene iz Clevelanda; Mrs. Frances Molle, Cleveland; Mr. in Mrs. John Rojc s hčerko Veronica, Chicago; Mr. in Mrs. John Grimlich, Chicago; Mrs. Cheme in hči iz Clevelanda; Mrs. Gracer, mati našega brata Ignacija, Johnstown, Pa.; Mr. Mrs. Jalovec, Argo, Ill.; družina Vidmar, Leadville, Colo., ki jih je Mrs. Erjavec iz Jolietta prigovorila, da so ostali za romanje Ženske zveze in jim ni bilo žal.

Vsem pa, ki so pri tej ali oni stvari nam kaj pomagali, naj dobri Bog obilno povrne!

- Samostanski firbec

KRAMLJANJE NA ZAPEČKU

CLEVELAND, O. – Piše Mary Hoge: Častiti očetje frančiškani! Priloženo pošiljam ček za \$375.00. Denar je za romarski dom. \$300 se je dobilo za prodane številke, ki so se prodajale za eno posteljno pregrinjalo in za en par povštrov. \$75 so pa darovale dobre žene iz Euclida.

(Imena teh žen iz Euclida se najdejo med darovi in v pet-dolarskem klubu.)

Sicer je želja, da se ta denar, namreč \$375 porabi za sobo v romarskem domu z napisom: Od skupščine tretjega reda od fare sv. Lovrenca.

Lepo posteljno pregrinjalo je darovala ena žena, ki noče biti imenovana. Ravno tako doma narejene povstre je darovala neimenovana.

Številke so bile dvignjene 12. junija na seji tretjega reda. Za pregrinjalo je bila dvignjena numara 1443 in jo je dobila Mary Vidmar. Za povstre je bila dvignjena srečka 318 in dobila jo je Mrs. Lekan.

Gotovo da je bilo precej truda, preden se je nabrala ta svota. Vsekakor smo vsele, da se je moglo to skupaj spraviti, ker dandanes je vedno veliko prošenj, zdaj za eno, zdaj za drugo reč. Marija, za čigar čast in slavo se vse to dela, bode gotovo prosila božjega blagoslova za vse, ki so darovali in delali za to dobro stvar.

Vedno je povpraševanje, ali bojo očetje frančiškani že kaj kmalu naredili romar-

ski dom. Ali bode že kaj prostora v novem domu za romarje? Gotovo bode treba še počakati, preden bode taka stavba skončana.

Tukaj se zopet pripravlja za romanje na 20. – 21. avgusta kot vsako leto, katero prireja Zveza oltarnih društev. To romanje je res nekaj lepega, ko pridejo skupaj od daleč, da počaste Marijo na slovenskih Brezjah v Ameriki. To romanje ima edino namen, v skupnosti se udeležiti češčenja nebeške Matere, jo zahvaliti za vse milosti, katere prejemo po njeni priprošnji in jo prositi za pomoč v naših križih in težavah ter s tem romanjem obujati spomine na preteklost iz naše zapuščene in toliko preskušane domovine. Kako smo leta nazaj brez vseh ovir in brez skrbi, da bi nas kdo motil ali zadrževal, romali v Marijina svetišča! Pa danes pogledjmo ubogo domovino: s strahom se zbirajo k svoji Materi, ki potrebujejo toliko pomoči. Dragi romarji, na vse to se bomo spominjali, ko se zberemo skupaj v tej še svobodni zemlji pri naši Materi v Lemontu.

Vse katere se želite udeležiti romanja z Zvezo oltarnih društev, se prigrasite pri odbornicah društev še pravočasno, to je, kolikor prej, toliko bolje, da potem odbor uredi vse potrebno. Je pač precej dela in potov, preden je vse urejeno. Naj še omenim, da bode tudi letos se šlo z vlakom (trenom) kakor preteklo leto. Torej pozdravljeni romarji in na svidenje pri naši Materi Mariji v Lemontu.

LIBRARY, PA. – Piše Dr. John Bolte: (po angleško je pisal) Dragi frančiškanski bratje! Moja pokojna mati je tako rada prebiralala list Ave Maria, da ga je brala do zadnjega dne, čeprav je bila zelo bolna. Preden je umrla, me je prosila, naj o njeni smrti nekaj napišem za Ave Marijo, da bi se na slovensko prestavilo, in tudi da se naj njeno ime priobči med pokojnimi naročniki.

Frances Bolte, iz mesta Library, Pa., je bila rojena 27. septembra leta 1877. pri sv. Lambertu v Sloveniji in je umrla tukaj dne 23. junija, 1949. Zapušča dva sinova: zavetnika Frank Bolte in mene, in dve hčeri: Frances Lamuth in Matilda

PET-DOLARSKI KLUB

za one, ki darujejo pet dolarjev,
ali več za

Baragov Romarski Dom

Pretekli mesec so se pridružili temu
klubu sledeči:

JOSEPHINE FINK, Euclid, O.
MOLLY PIRC, Euclid, O.
MARY HOCHVAR, Euclid, O.
THERESA SAULI, Brooklyn, N.Y.
FRANCES ŠKULJ, Cleveland, O.
MARY JENC, Euclid, O.
URSULA TRATNIK, Ely, Minn.
METHOD, SHIRCEL, Sheboygan, Wis.
FRANK BAMBICK, Sr., Fredonia, Ks.
JENNIE CANKAR, Little Falls, N.Y.
JOSEPH ARCH, Milwaukee, Wis.
FRANCES JALOVEC, Argo, Ill.
III. RED SV. FRANČIŠKA,
fare sv. Lovrenca, Cleveland, O.
KATARINA IVEC, Euclid, O.
KATARINA TURK, Euclid, O.
FRANCES WALTER, Euclid, O.
ANNA WALTER, Euclid, O.
FRANCES SOKAC, Euclid, O.
JOSEPHINE POSCH, Euclid, O.
KATHERINE ROBERTS, Euclid, O.

Thomas; tudi enega brata v stari domovini in eno sestro v Olyphant, Pa., kakor tudi devet vnukov in vnukinj in štiri pravnuke in pravnukinje.

Videlo se je, da je bila naša mati dobro znana in mnogim priljubljena v tem kraju, kajti mnogi so darovali cvetlice in naročili svete maše za njo. Za vse to se vsem iskreno, iz dna srca zahvalimo. Radi bi se vsakemu posebej zahvalili, toda preveč jih je. Bog povrni vsem! Pokojni materi pa naj da večni mir.

MILWAUKEE, WIS. – Piše Jennie Zalar: Častito uredništvo Ave Maria! Tukaj v tem pismu Vam pišem naše romanje k Mariji Pomagaj v Lemontu, ko smo sli meseca junija. Ne morem Vam popisati mojo ginjenost, ko smo prišli v cerkev, ko sem zagledala Marijo Pomagaj nad oltarjem, da sem dala glas od sebe. Moj sin in hčerka sta me kar pogledala. Sta mislila, da je meni nekaj slabo. Jaz tukaj v tem pismu pa ne morem popisati, kaj je moje srce občutilo, ko sem Marijo zagledala, ko je ona uslišala naše prošnje, da je moja hčerka ozdravela. Bila je v bolnišnici 9 mesecev, zdaj je pa popolnoma zdrava. Hvala Bogu in Mariji iz Lemonta za uslišane prošnje.

CLEVELAND, O. – Piše Anton Grdina: Prečastiti gospod! Sprejmite sporočilo, da je danes, 28. junija, ob 7 uri zjutraj preminula mnogim znana, verna in pobožna žena, Marija Čuk (Cook), stanujoča na East 139 St.

Rajna je bila ob smrti stara 79 let in 4 mesece. Bila je zvesta članica III. reda sv. Frančiška okrog 62 let in živela je vzgledno življenje v delih in molitvah njenega častnega reda.

Zapušča soproga Štefana in dva otroka: Mary Prinčič in sina Charleja, ki je trgovec; potem tri otroke, ki jih je vzela za svoje: Frank Stanger, Angela Glinšek in Rose Johnson. Tukaj zapušča dva brata: Anton Ogrinc, slovenski mesar v Clevelandu, ter Johna, ki se nahaja pri Domovini.

Pogreb se je vršil iz cerkve sv. Marije (Holmes Ave.) na Kalvarijo pokopališče.

To sem hotel Vam sporočiti, ker je ona veliko žrtvovala za Lemont in za vse, kar spada v tretji red. Spomnite se je.

(Predobri ženi, naši dobrotnici, naj Bog stotero povrne na onem svetu. Naj počiva v miru božjem! – Očetje franciskani.)

ENUMCLAW, WASH. – Piše **Ivana Chacata**: Cenjeni očetje franciskani! Ker ravno mi je potekla naročnina za Ave Marijo, Vam pošiljam spet naročnino za celo leto in za masno knjizico, katero ste mi poslali pred nekaj časa.

Tudi pošiljam nekaj za lučke v čast presv. Srcu Jezusovemu, da naj bi ono izprosilo mir božji na svetu in Marija fatimska, ker ravno sedaj roma po državi Washington. Zelo ganljivo je bilo videti, ko se je Marija nahajala v Tacoma, Wash. Sva se udeležila tudi midva z možem. Vse jo je častilo, staro in mlado, in prosilo za ljubi mir, katerega nam je obljubila Marija po onih treh otrokih, ako se bomo poboljšali in pokoro delali.

NEW YORK, N.Y. – Piše **Antonia Ravnikar**: Častiti slovenski očetje v Lemontu! Res se moramo zahvaliti Vam vsem, našim slovenskim pastirjem, ko vodite svojo čredo po pravi poti. Hvala Bogu, ker zares še zamoremo poslušati in brati v slovenskem jeziku, ki ga je nas naša mati naučila na Kranjskem. Srečni smo, da smo pod streho, da nam toča ne pobije naše vere, in krvoločni volkovi ne morejo škodovati našim dušam. Tako se moramo varovati teh nesrečnih ljudi, ko pozabijo na Boga in Mater božjo.

Bog in Marija naj nas varujeta tretje vojne, ker tretja bo še hujša, kadar bo prišla. Ne bo pa miru poprej, da se bo svet izpametoval in začel služiti Bogu in svoji duši. Kdaj bo to prišlo, jaz ne vem. Jaz to dobro vem, da ne bom dočkala miru.

No, svet se je odprl za vse reveže, ki so bili v taboriščih ona leta, ko so bežali

pred rdečimi volkovi. In danes jim je Bog in jim je Marija pokazala pot v novi svet. Hvala Bogu, so se resili pekla, toda v vicaah bojo tudi se živeli. Tudi tukaj nobenemu piški in golobje ne lete v usta brez truda in skrbi in dela, zraven pa še bolečine so. Naj Bog in Marija pomagata vsem tem revežem z zdravjem za dušo in telo. Da bi jim Bog in Marija podelila dober zaslužek in stalno delo. Saj Bog in Marija ljubita Slovence. Vsak si naj preskrbi hišico za stara leta, da v njej preživi tiho in mirno in si žuljave roke umiva, ki so mu jih mlada leta naredila in tako so na stara leta roke čiste in bere lepo knjigo Ave Maria, ko se še spomin-

MOLITE

za naše pokojne naročnike:

URŠULA BOGOLIN, Chicago, Ill.
 MARY COOK, Cleveland, O.
 JOS. L. GRAHEK, Ely, Minn.
 MARY JEVNIKAR, Cleveland, O.
 FRANK KERŽIČNIK, Chicago, Ill.
 MARY LESJAK, San Francisco, Cal.
 JOHN SASEK, Heron, Mont.
 ANNA MOZEK, Barberton, O.
 FRANK HOČEVAR, Cleveland, O.
 MATTHEW BRADESKA, Joliet, Ill.
 ANNA STEPAN, Midvale, Utah
 MARY MIVŠEK, Cleveland, O.
 LOUIS DERCHAR, Kansas City, Ks.
 MARY KURENT, Chicago, Ill.
 IDA BROZIČ, Cleveland, O.
 FRANCES BOLTE, Library, Pa.
 MARY LENARŠIČ, Ozone Pk., N.Y.
 MARIJA MAJERLE, Kansas City, Ks.
 JOSEPHINE REPUS, Milwaukee, Wis.
 JOHN OMAHEN, Lorain, O.

Naj počivajo v miru!

ja, kako mu je Marija pomagala k žuljem in na stara leta jih pa dobra mati izumiva stran.

Tudi Vas počastim, vse gospode od Boga poslani v Lemontu, za Vaše delo in napredek s cerkvico in nebeško kapelico in s samostanom. Posebno pa še za romarski dom, ker je zares veliko utrujenih dus, ki se bodo po dolgem potovanju odpocile v izvrstnem domu, ki je tudi od žuljavih rok delan. Upam, da sam Bog in Marija ga bota pomagala dokončati kmalu in tako Vam odstranila žulje.

BAN PONG, SIAM (v Aziji). – Piše **Jožef Bevc**, salezijanec: Častiti oče! Jaz prejmem redno Ave Maria, ki mi močno ugaja. Prejel sem tudi Koledar za leto 1949. Iskren Bog plačaj. Je jako lepo in podučno čtivo.

Jaz sem bil prestavljen na drugo postajo in sicer je župnija precej obsežna in druga po številu kristjanov v tem kraju, a je samo en duhovnik. Le ob praznikih pride pomagat iz seveda Banponga za spovedovanje in mašo na praznik. Imamo tudi nad trideset revnih fantov, ki so brez staršev ter nabranih po cestah. Tu obiskujejo ljudsko šolo ter mnogi še pogani se pripravljajo na sveti krst. A že so tudi odšli par v semenišče in prec jih je aspirantov za salezijansko družbo.

Tako tudi jaz morem po tridesetih letih biti malo bolj v praktičnem dotiku s pogani in sploh bolj v pomoč ubogim dušam, ki so žejne Boga. Molite, prosim, da bi mogel res kaj storiti in ne bom v nečast mili nam domovini.

BELGIJSKI KONGO, AFRIKA. – Piše **brat Karel Kerševan**, lazarist: Častiti oče! Podpisani Karel Kerševan, brat misijonske družbe lazaristov, sem se tu v misijonih seznanil z Vašo lepo revijo AVE MARIA. Prijatelj in blag dobrotnik mi je iz Evrope poslal par zadnjih števil, ki sem jih slastno prebral vse do zadnje vrste četrte strani platnic. Tukaj v središču črne Afrike se zdi človeku, da ima v rokah košček mile domovine,

ko naleti na tako branje.

Mene, nevrednega delavca v misijonskem vinogradu Gospodovem, še posebno zanima zgodba našega velikega vzor misijonarja Barage, ki jo pod naslovom "S križem in sidrom" objavljate v Ave Mariji. Ko sem bral, kako je na svoji apostolski poti v malem čolnu vozil, zapujoč na božje varstvo, čez razburkano valovje mrzlega jezera, mi je misel uhajala na jezero, ki leži v naši misijonski pokrajini in ki je prav tako muhasto, tako da vožnja čezenj nikoli varna ni in so nam njegovi valovi žal že pogoltnili nekoga sobrata misijonarja-duhovnika ter sedem domačinov veslačev z njim.

Par besed za Zapeček: Naša apostolska prefektura Bikoro, imenovana tako po svojem sedežu v kraju Bikoro ob jezeru Tumba, leži ob levem bregu srednjega toka reke Kongo tik pod ekvatorjem in se razteza od mesta Coquilhatville navzdol do reke Kasaj. V notranjost sega več ali manj okoli 100km.

Te vrstice pošiljam z misijonske postaje Bolobo, kjer smo prav te dni želi nekaj skromnih sadov misijonskih naporov: krst 18 šolarjev misijonske šole in ene deklice. Morda bo vzbudila pozornost ta edina deklica, ki je bila sama tako srečna, da je bila deležna milosti sv. krsta. Da jih ni bilo več, je zato, ker nimamo sester misijonark, za katere je primemeje, da poučujejo in vzgajajo te črne Evine hčerke, ki so bolj divje, če se sme tako reči, kot pa dečki. Sicer vodijo misijonsko delo belgijski lazaristi, ki so zaorali prvo misijonsko ledino v tej pokrajini pred nekako dvajsetimi leti.

Vse stvari trpe s Kristusom križanim; sonce otemni, zemlja se strese, skale se razpočijo, zagrinjalo v templju se pretrga, grobi se odpro; samo človek, ki Gospod zanj trpi, ne trpi z njim. – Sv. Hije-ronim.

BOG PLAČAJ, DOBROTNIKI

ZA DAR LISTU - Po \$2: Mrs. Densa; po \$1: U. Strubel, M. Kraje, M. Foys; po .50¢: A. Oratch.

ZA SEMENIŠČE IN DRUGO - Po \$20: J. Cankar, po \$10: N. N.; po \$6.50: N. N.; po \$5: Mrs. J. Jerich, J. Bemot; po \$4: A. Mlakar, po \$3: M. Tomec; po \$2: A. Kocevar, po \$1: J. Novak, F. Glavic, K. Lopic, M. Barbis, Mrs. V. Sustersic, U. Lovko, M. Grzeta, A. Kelenz; po .50¢: A. Stiglitz.

ZA ROMARSKI DOM - Po \$300: Tretji Red sv. Franciška fare sv. Lovrenca, Cleveland, Ohio; po \$15: M. Shircel; po \$10: F. Bambich Sr.; po \$5: U. Tratnik, K. Ivec, K. Turk, F. Walter, A. Walter, F. Sokac, J. Posch, K. Roberts, M. Pirc, J. Fink, M. Pirc, M. Hocevar, M. Jenc, F. Skulj, T. Sauli, F. Jalovec, J. Arch, J. Cankar; po \$4: J. Shircel, J. Grdina, A. Debelak; po \$3: T. Potokar; po \$2: F. Ujcic, M. Struna, M. Drenik, M. Darovic, M. Prostor, A. Nemeč; po \$1: M. Krajc, U. Lovko, J. Pink, A. Bencin.

ZA APOSTOLAT SV. FRANČIŠKA - Po \$20: J. Cankar; po \$10: J. Turner, A. Nengar, Mr. Mrs. A. Shircel Jr., J. Stark, K. Merkolja, M. Tivoder.

ZA BARAGOVO ZVEZO - Po \$2: Rev. J. E. Schiffer, Mrs. Bohinc.

ZA LUČKE - Po \$5: M. Dolinsek, A. Gaspar, Mrs. F. Novak, M. Pavlesic, J. Cankar; po \$4: M. Barbis, Mrs. C. Hocevar; po \$2.50: T. Kerkoč, M. Verderbar; po \$2: M. Kobal, A. Anzur, A. Snyder, T. Sauli, J. Knaus, M. Lustig, A. Leustik, A. Loknar, M. Foys; po \$1: Mrs. Ambroz, Mrs. Klajderman, U. Lovko, M. Furar, M. Madic, A. Msh, Mr. Prah, J. Iler, Mrs. A. Bresnick, A. Pelcic, M. Kozaglav, M. Grainer, F. Kastigar, K. Lopic, A. Mlakar, M. Kavas, Mrs. Zborak, M. Zugel, F. Tomsha, J. Chacata, M. Verscaj, U. Tratnik, M. Klun, M. Selak, J. Bemot, B. Ancel, A. Turk, M. Tomec, J. Sintich Sr., A. Ferencak, J. Toplak, B. Hunter, A. Pelcic, A. Ribnikar, U. Strubel, F. Hocevar, J. Novak, J. Ponikvar, Mrs. Kremesec, S. Nartnik, T. Peterlin, M. Krasevic, A. Muren, Mrs. F. Bambich, M. Modic, M. Strbenz, M. Udovcic; po .50¢: A. Derganc, M. Zbancnik, F. Skulj, K. Gersich, K. Ercul, A. Mavec, J. Stepanich, J. Cesar, L. Dolinsek, A. Stiglitz, A. Coff, J. Kerzic; po .25¢: Mrs. J. Balkovec.

ZA SVETE MAŠE - Po \$100: F. Grenz; po \$45: J. Macerol & F. Hocevar Fam., M. Rovtar, A. Bresnick; po \$40: M. Salehar, Mr. Mrs. Urbas; po \$34: J. Ponikvar & M. Champa - nabiralke; po \$17: M. T. Verscaj; po \$15: M. Jenc, A. Snyder, Valencic Fam.; po \$10: M. Tersar, G. Pavlesic; po \$8: A. Leustik, L. Mladic Jr.; po \$7: M. Krasevic, A. Pinculic; po \$6.50: M. Pavlesic; po \$6: A. Klanchar, M. Sivic, A. Kelenz, M. Padgen, Mrs. Banich, Mrs. Senica, J. Shircel; po \$5: P. Chuchnik, E. Planinsek,

M. Spelich, C. Verscaj, Mrs. V. Jelusic, L. Gorjanc, N. Kekich, M. Krainz, Mr. Mrs. A. Hocevar, Mrs. A. Marcinko, J. Arch, Mrs. Bohinc, Mr. Mrs. A. Bogolin Jr., P. Laurich, J. Toplak, M. Gustin, M. Grainer, M. Barbis, M. Pavlesic; po \$4.50: F. Ulcar; po \$4: M. Milavec, J. Sintich Sr., Mr. Mrs. J. P. Jarc, F. Urbha, V. Kalan, Mrs. M. Komin, P. Ausser, Mrs. Zalig, F. Muhich, M. Jelarcic, F. Snyder; po \$3: M. Kavcic, T. Sauli, M. Zore, Mrs. J. Gliver, F. Kovacic, M. Hocevar, J. Cankar, J. Zivalich, L. Verbek, S. Korsak, C. Zorman, T. Okom; po \$2: M. Sivic, A. Pazel, J. Leskovitz, Mr. Mrs. D. Terlizzi Jr., M. Prasnikar, T. Gillach, K. Ercul, Mrs. Feuce, K. Gersich, M. Selak, J. Omerza, R. Usnik, J. Cesar, A. Smrke, Mrs. R. Fajliga, U. Lovko, W. Wackerlin, M. Smolko, A. Coff, J. Pht, A. Wojtyczka Jr., M. Sobocan, M. Koder, Mrs. Perko, S. Kolenko; po \$1.50: B. Ancel; po \$1: H. Thoren, Mr. Mrs. J. Zorko, Mrs. Vastalo, R. Vastalo, J. Turner, A. Derganc, M. Modic, F. Skulj, A. Muren, J. Ponikvar, P. Prah, U. Strubel, B. Omahne, A. Turk, M. Tomec, A. Zalar, M. Kocman, M. Klun, Mrs. J. Balkovec, T. Urbha, F. Peterlin, J. Peterlin, M. Zugel, F. Kastigar, Mr. Starin, M. Zaletel, J. Fink, F. Jalovec, Mr. Mrs. Malenshek, M. Krajc, J. Hocevar, A. Stiglitz, M. Furar, Mrs. Zalar, A. Hocevar, F. Mahkovec, M. Nemanich, A. Terlep, M. Versiz, M. Golobic, G. Benedic, J. Prebil, L. Gary, A. Hiti.

ZAHVALE

Zahvaljuje se Bogu, Jezusu, presv. Trojici, presv. Srcu Jezusovemu, presv. Srcu Marijnemu, Materi Božji, Lurški Mariji, Mariji Pomočnici, Mariji Pomagaj, sv. Jožefu, sv. Antonu, sv. Roku, sv. Tereziji, sv. Luciji, sv. Kunegundi in škofu Baragu za priobljene milosti:

Frank Lubsina, Mrs. Frank Pierce, Mary Seitz, Mary Wretschko, Mrs. Anton Nengar, Druzina Kebe, Mrs. Frank Wehar, Mrs. J. Korencic, Stanislav Kukljan, M. Stimec, Mrs. Louis Kralj, Mrs. John Zalar, Frances Horwath, Katherine Kepic, Jennie Zalar, Mary Modic, Michael F. Kobal, Michael Tomec, Mary Madic, Joseph Sintich Sr., John Iler, Margaret Zaletel, Katherine Lopic, F. Ulcar.

DS

II 48 132 1949

996530223,8

COBISS

Cenik molitvenikov in d

1. Slovenske molitvenike imamo dvojne vrste:

MARIJA POMAGAJ, tiskan z debelimi črkami in zato zelo priporočljiv za starejše ljudi, z zlato obrezo in usnjatimi platnicami....\$1.75

DRUŽINSKI MOLITVENIK, z manjšimi črkami, mehкими platnicami in navadno obrezo - za take, ki imajo dobre oči.....\$1.00

2. Imamo v zalogi tudi rožne vence različne vrste in barve. Cena od 50¢ (za otroke) do \$3.50.
3. Pri nas lahko dobite tudi pripravo za duhovnika, ko pride bolnika previdet. Ta priprava je v obliki križa, ki se lahko na steno obesi, ki ni v rabi. Znotraj tega križa so spravljene svečke, steklenica za blagoslovljeno vodo in bombaž. Dvojna cena: \$2.50 in \$5.00.
4. Nadalje imamo druge raznovrstne devocijonalije, kot na pr. kipe, svetinjce, verižice, posodice za blagoslovljeno vodo, itd.
5. Če slučajno nimamo, kar želite, lahko naročimo za vas, kakor na pr. angleške molitvenike, itd.

AVE MARIA, Box 608, Lemont, Illinois

SLOVENSKI STARŠI!

Ako želi Vaš sin služiti Bogu kot DUHOVNIK ali SAMOSTANSKI BRAT v redu sv. Frančiška asiškega, povejte mu, da lahko izpolni svojo željo pri slovenskih frančiškanih v Lemontu. Pokažite mu to oznanilo, ki je tudi v angleškem jeziku napisano, da ga bo lahko sam bral. Najlepša Vam hvala.

YOUNG MEN & BOYS

of Sloyene nationality, who feel the call to serve God as PRIESTS or LAY BROTHERS in the Franciscan Order, founded by St. Francis of Assisi, are invited to make their desires known to the Slovene Franciscans in Lemont. For full particulars, write to

Very Rev. Commissary-Provincial
St. Mary's Seminary
Lemont, Illinois

